SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti razširjeni senat)
z dne 19. oktobra 2006*

V zadevi T-311/04,

José Luis Buendía Sierra, uradnik Komisije Evropskih skupnosti, stanujoč v Bruslju (Belgija), ki ga zastopata M. van der Woude in V. Landes, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata G. Berscheid in V. Joris, zastopnika, skupaj z D. Waelbroeckom, odvetnik,

tožena stranka,

* Jezik postopka: francoščina.

zaradi razglasitve ničnosti:

— odločbe generalnega direktorja pravne službe Komisije, s katero se tožeči stranki za napredovalno obdobje 2003 dodeli samo ena prednostna točka generalnega direktorata, o kateri je bila obveščena 2. julija 2003 in ki je bila potrjena z odločbo organa, pristojnega za imenovanja, vročeno 16. decembra 2003;

— odločbe organa, pristojnega za imenovanja, s katero se tožeči stranki za napredovalno obdobje 2003 ne dodeli nobene posebne prednostne točke za dodatne dejavnosti v interesu institucije, ki ji je bila vročena 16. decembra 2003 prek sistema Sysper 2;

— naslednjih odločb: odločbe organa, pristojnega za imenovanja, s katero se tožeči stranki dodeli skupno 20 točk za napredovalno obdobje 2003; seznama zaslužnih uradnikov razreda A 5 za napredovalno obdobje 2003, objavljenega v *Upravnih obvestilih* št. 69-2003 z dne 13. novembra 2003; seznama uradnikov, ki so v napredovalnem obdobju 2003 napredovali v razred A 4, objavljenega v *Upravnih obvestilih* št. 73-2003 z dne 27. novembra 2003; vsekakor odločbe, da se ime tožeče stranke ne vpiše na navedena seznama;

— po potrebi odločbe organa, pristojnega za imenovanja, z dne 15. junija 2004, s katero je bila zavrnjena njena pritožba z dne 12. februarja 2004,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti razširjeni senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, M. E. Martins Ribeiro, sodnica, F. Dehousse, D. Šváby, sodnika, in K. Jürimäe, sodnica,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 29. septembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Kadrovski predpisi za uradnike Evropskih skupnosti, kot so veljali v času dejanskega stanja (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), vključujejo člen 26, prvi in drugi odstavek, ki se glasi:

„Osebni spis uradnika obsega:

(a) vse dokumente v zvezi z njegovim upravnim statusom in vsa poročila glede njegovih sposobnosti, učinkovitosti in vedenja;

(b) vse uradnikove pripombe na te dokumente.

Dokumenti se vpisujejo, številčijo in vlagajo po zaporednem vrstnem redu; institucija dokumentov iz pododstavka (a) ne more uporabiti proti uradniku ali se nanje sklicevati, razen v primeru, da so ga z njimi seznanili pred vložitvijo."

2 V členu 43, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov je določeno:

„Najmanj enkrat na dve leti se za vsakega uradnika, razen za tiste iz razreda A 1 in A 2, pripravi periodično poročilo o sposobnostih, učinkovitosti in obnašanju v službi, kakor predvidi vsaka institucija v skladu s členom 110."

3 Člen 45(1), prvi pododstavek, Kadrovskih predpisov se glasi:

„O napredovanju odloča organ za imenovanja. Opravi se z imenovanjem uradnika v naslednji višji razred v njegovi kategoriji ali službi. Napredujejo lahko izključno uradniki, ki dopolnijo minimalno obdobje v svojem razredu, izbrani po preučitvi primerjalnih odlik uradnikov, upravičenih do napredovanja, in poročil o njih."

4 Komisija je 30. oktobra 2001 sprejela sporočilo SEC(2001) 1697 o „kariernem ocenjevalnem poročilu" (ocenjevanje osebja) in napredovanjih. V njem zapiše svoje usmeritve na področju kadrovske politike, da bi „poklicni razvoj povezala

z ocenjevanjem rezultatov, ki jih doseže zaposleni, in njegovih zmožnosti“. Navaja zlasti, da bo „glavna značilnost [novega sistema napredovanja] ta, da bo temeljil na delovni uspešnosti“. Komisija dodaja, da je ta „delovna uspešnost dinamičen in kumulativen pojem (‚kapital‘) […] Kvantificira se na podlagi sistema točk. Po določenem času (odvisno od skupne delovne uspešnosti) da ‚kapital‘ točk uradniku pravico, da je predlagan za napredovanje v višji razred“. Komisija pojasnjuje, da „ocene in mnenja, prejeta v okviru […] kariernih ocenjevalnih poročil, ustrezajo točkam za delovno uspešnost“ (v nadaljevanju: TDU), katerim se prištejejo prednostne točke (v nadaljevanju: PT). Komisija poudarja, da „mora biti dodelitev [teh PT] vedno utemeljena pisno na podlagi dokazov, povezanih z delovno uspešnostjo“. Namen PT „je nagraditi uradnike, ki veljajo za najzaslužnejše, tako da se sčasoma povečajo njihove možnosti za napredovanje ali da se jim že takoj omogoči napredovanje v tekočem napredovalnem obdobju“. Komisija pojasnjuje, da „mora biti dodelitev [PT] utemeljena tudi s podrobno izdelanimi ocenami“. Dodaja, da „bodo [PT] dodeljene na podlagi hierarhije meril, ki naj bi omogočila izbiro med zaslužnim osebjem“. Po mnenju Komisije „je temeljno merilo primerjava delovne uspešnosti v okviru celotnega [generalnega direktorata], ob upoštevanju zlasti zmožnosti osebe (na podlagi objektivne ocene opravljenih storitev in izkazanih sposobnosti)“. Komisija poudarja dejstvo, da „je cilj sistema zlasti zagotoviti čim višjo stopnjo skladnosti ocen med različnimi službami Komisije“. Nazadnje pojasnjuje, da „gre povsem razumljivo tudi za zagotovitev primerljivosti hitrosti napredovanja vseh članov osebja od enega generalnega direktorata do drugega“.

5 Komisija je 26. aprila 2002 sprejela sklep o splošnih določbah za izvajanje člena 43 Kadrovskih predpisov in sklep o splošnih določbah za izvajanje člena 45 Kadrovskih predpisov (v nadaljevanju: SDI 43 in SDI 45).

6 V skladu s členom 1(1) SDI 43 se vsako leto izdela periodično poročilo, imenovano karierno ocenjevalno poročilo (v nadaljevanju: KOP), „o sposobnostih, učinkovitosti in obnašanju v službi za vsakega člana stalnega osebja […]“.

7 V členu 2(1) SDI 43 sta opredeljena pojma TDU in PT za namene SDI 43 in SDI 45. V skladu s členom 2(1), drugi do peti pododstavek, SDI 43:

„Cilj [TDU] in tudi [PT] je nagraditi delovno uspešnost in dodelitev [PT] mora biti vedno utemeljena z razmisleki, ki temeljijo na delovni uspešnosti.

[TDU] so točke, ki izhajajo iz ocen in mnenj iz kariernega ocenjevalnega poročila.

[PT] so točke, ki jih lahko dodelijo:

(a) generalni direktorji (za osebje A/LA) […] zaslužnim članom osebja, potem ko so bila v [generalnem direktoratu] ali zadevni službi izdelana karierna ocenjevalna poročila. Merila dodelitve so opredeljena v členu 6 [SDI 45];

(b) organ, pristojen za imenovanja, na priporočilo odborov za napredovanja, zaslužnim članom osebja, ki so privolili v izpolnjevanje dodatnih nalog v interesu institucije. Merila dodelitve so opredeljena v členu 9 [SDI 45];

(c) organ, pristojen za imenovanja, na priporočilo odborov za napredovanja, v odgovor na pritožbe zoper dodelitev [PT] v skladu s členom 13(2) [SDI 45].

[TDU] in tudi [PT] se seštevajo z leti. Po napredovanju se odšteje število točk, ki ustreza pragu za napredovanje; morebitne preostale točke se ohranijo za naslednje obdobje.“

8 V skladu z *Upravnimi obvestili* št. 99-2002 z dne 3. decembra 2002 o obdobju ocenjevanja osebja 2001–2002 (prehod) „vsak uradnik med [svojim] ocenjevanjem prejme skupno oceno med [0] in [20] od [20]“. Ta ocena se nato pretvori v TDU, ki se lahko uporabijo za namene napredovanja. Iz istih *Upravnih obvestil* izhaja, da se število TDU razen izjemoma ujema s skupno oceno.

9 V členu 3 SDI 45 je določeno, da lahko uradniki napredujejo šele „po upoštevanju primerjalnih odlik uradnikov, ki lahko napredujejo“. Iz tega člena izhaja, da „je prva stvar, ki jo je treba upoštevati, torej število [TDU] in [PT], ki jih je posamezni uradnik zbral med letom ali v preteklih letih“. Komisija dodaja, da „se pod pogoji iz člena 10(1) [SDI 45] lahko upoštevajo tudi drugi dodatni razmisleki, da bi izbrali med uradniki, ki imajo enako skupno število [TDU] in [PT]“.

10 V členu 4 SDI 45 je določeno:

„Postopek napredovanja vključuje naslednji dve fazi:

(a) generalni direktorati in nato odbori za napredovanja, opredeljeni v členu 14, dodelijo [PT] v skladu s podrobnimi pravili iz členov 6, 7 in 9;

(b) dejanski postopek napredovanja, opisan v členu 10.“

11 V skladu s členom 6 SDI 45 generalni direktorji ali direktorji po posvetovanju s paritetnimi odbori za ocenjevanje razdelijo PT, ki jih ima na voljo vsak generalni direktorat (v nadaljevanju: PTGD).

12 Iz člena 6(1) SDI 45 izhaja, da ima za to razdelitev „vsak generalni direktorat na voljo […] kvoto [PT], ki je enaka 2,5-kratniku števila uradnikov, ki glede na razred še lahko napredujejo in ki so zaposleni v navedenem generalnem direktoratu“. Vendar pa iz te določbe in *Upravnih obvestil* št. 99-2002 izhaja, da se generalnim direktoratom, katerih povprečje TDU za določen razred za več kot eno točko presega povprečje 14 od 20, kvota PT zmanjša za znesek, ki se natančno ujema s tem presežkom. Kljub temu lahko generalni direktorati upravičijo ta presežek in odbori za napredovanja lahko izjemoma določijo, da v celoti ali delno razveljavijo to zmanjšanje.

13 V členu 6(2) SDI 45 je določeno, da „se zaradi dodelitve [PT] generalni direktorji in direktorji sestanejo na začetku napredovalnega obdobja v vsakem generalnem direktoratu, da bi se dogovorili o merilih za razdelitev kvote [PT] med direktorati“.

14 V skladu s členom 6(3) SDI 45:

„Generalni direktorji potem, ko so preučili rezultate [KOP], na predlog svojih direktorjev za osebje A […] dodelijo [PT] uradnikom, ki veljajo za najzaslužnejše, zlasti ker:

(i) so prispevali k doseganju rezultatov v okviru delovnega programa direktorata/generalnega direktorata, ki presegajo njihove osebne cilje, vključno z zagotavljanjem pomoči drugim enotam;

(ii) so izkazali poseben trud in dosegli izredne rezultate pri izpolnjevanju svojih nalog, kot o tem pričajo njihova [KOP].“

15 V členu 6(4) SDI 45 je določeno, da „se zaradi razlikovanja med osebjem“:

„(a) 50 % [PT], ki so del kvote, ki jo ima na razpolago generalni direktorat, razdeli med najuspešnejše uradnike, ki so dokazali svojo izjemno delovno uspešnost z izpolnjevanjem meril iz odstavka 3(i) in (ii). Ti uradniki predstavljajo približno 15 % zaposlenih v generalnem direktoratu na razred. Vsak uradnik prejme od 6 do 10 točk;

(b) 50 % preostalih točk razdeli med druge uradnike, ki veljajo za zaslužne na podlagi meril iz odstavka 3(i) in (ii) in ki prejmejo vsak od 0 do 4 točke.

Uradnik ne more prejeti [PT] iz obeh zgoraj navedenih skupin. Zato je najvišje število [PT], ki jih isti uradnik [lahko] prejme v vsakem napredovalnem obdobju, 10“.

16 V členu 8 SDI 45 je določeno, da Generalni direktorat za (GD) „kadrovske zadeve in administracijo“, ko so bile PT dodeljene v skladu s postopkom iz člena 6, izdela sezname zaslužnih uradnikov za vsak zadevni razred in po številu točk, jih objavi na intranetu ter o njih obvesti celotno osebje. Na teh seznamih so imena uradnikov, ki jim ne manjka več kot 5 točk, da bi dosegli prag za napredovanje, in imena tistih, ki so ta prag dosegli ali presegli.

17 V skladu s členom 13(1) SDI 45 lahko uradniki v petih delovnih dneh od objave seznama zaslužnih uradnikov, določenega v členu 8 SDI 45, vložijo pritožbo zoper odločitve o dodelitvi PT na odbor za napredovanja (v nadaljevanju: interna pritožba). V skladu s členom 13(2) SDI 45 „odbor za napredovanja pri preučitvi vsakega primera predlaga dodelitev določenega števila [PT], če meni, da je to ustrezno. Odbor za napredovanja v obrazloženem mnenju izdela priporočilo, namenjeno [organu, pristojnemu za imenovanja]“, ki odloči o morebitni dodelitvi dodatnih PT, dodeljeno število katerih se objavi (v nadaljevanju: „prednostne točke pritožbe ali PTP“).

18 Na podlagi člena 9(1) SDI 45 so odbori za napredovanja poleg tega zadolženi za izdelavo priporočil za organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), v zvezi z dodelitvijo PT kot priznanja za dodatne naloge, opravljene v interesu institucije (v nadaljevanju: PTDN). Te naloge so naštete v Prilogi I k navedenim SDI.

19 V členu 12 SDI 45 so navedene prehodne določbe za napredovalno obdobje 2003, da bi „se delovna uspešnost lahko ustrezno upoštevala v daljšem obdobju“. V tej določbi so v odstavku 3 določene tri kategorije prehodnih PT (v nadaljevanju: PPT):

„(a) [PPT] bodo dodeljene uradnikom v višini 1 točke za leto, dopolnjeno v razredu, do največ 7 točk. Poleg tega bodo imeli odbori za napredovanja kvoto [PPT], ki

ustreza 0,25 točke na uradnika, točke, ki jih bodo lahko dodelili do največ 2 točki na uradnika;

(b) generalni direktorati bodo lahko dodelili dodatne posebne [PT], da bi upoštevali uradnike, ki so bili predlagani v preteklem obdobju, a niso napredovali […] (v nadaljevanju: stari kandidati).

20 V skladu z *Upravnimi obvestili* št. 18-2003 z dne 17. februarja 2003 (Napredovanja 2003 – Kategorije A, LA, B, C in D – Operativni proračun -– Stari kandidati iz napredovalnega obdobja 2002) in *Upravnimi obvestili* št. 34-2003 z dne 2. maja 2003 (Napredovalno obdobje 2003), točka III, se lahko dodelijo največ 4 dodatne posebne PT (v nadaljevanju: DPPT).

21 V členu 10 SDI 45 je določeno:

„1. Ko je postopek, opisan v členu 9, končan, se odbori za napredovanja iz člena 14 sestanejo, da bi preučili seznam zaslužnih uradnikov in izdelali predloge, tako da [izberejo] iz skupine uradnikov, ki so dosegli prag za napredovanje, vendar število katerih presega realne možnosti za napredovanje (skupina *ex aequo*). Pri tej izbiri med uradniki, ki imajo enako število točk, odbori upoštevajo zlasti elemente, kot je delovna doba v razredu, in razmisleke, povezane z enakimi možnostmi. Ta postopek se začne najpozneje 15. maja. Odbori morajo utemeljiti svoje predloge in jih predložiti [OPI]. Seznam zaslužnih uradnikov, ki vsebuje te predloge, se objavi na intranetu. Kar zadeva uradnike, katerih število točk se ujema s pragom za napredovanje, ta seznam vključuje razlikovanje med zadevnimi osebami glede na to, ali jih je predlagal odbor za napredovanja ali ne.

2. Napredovanje uradnika je pogojeno s tem, da je ta v svojem kariernem ocenjevalnem poročilu zadnjega ocenjevalnega obdobja skupaj zbral najmanj 10 [TDU] […]

3. [OPI] junija na podlagi predlogov odborov za napredovanja odloči, kateri uradniki bodo napredovali v vsakem razredu. Pri vsakem napredovanju se referenčni prag odšteje od vsote točk uradnikov, ki so napredovali, preostale točke pa se ohranijo za naslednja leta.

4. GD za ‚kadrovske zadeve in administracijo' julija objavi seznam osebja, ki napreduje."

22 V členu 14(1) in (2) SDI 45 je določeno:

„1. Ustanovi se pet odborov za napredovanja, in sicer za osebje A, LA, B, C oziroma D.

2. Sestava odborov je naslednja:

— za osebje A: predsednik, ki je generalni direktor GD za ‚kadrovske zadeve in administracijo', število članov, ki je enako številu generalnih direktorjev in vodij služb, 15 članov, ki jih imenuje centralni odbor osebja in ki morajo pripadati najmanj razredu A 4/LA 4;

— […]".

Dejansko stanje in postopek

23 Tožeča stranka je uradnik Evropskih skupnosti od aprila 1991. Od 1. julija 2001 je član pravne službe Komisije.

24 Tožeči stranki je bila 15. marca 2003 dodeljena ocena 16 od 20 na njeno KOP za obdobje od julija 2001 do decembra 2002. Ta ocena je bila pretvorjena v 16 TDU.

25 Generalni direktor pravne službe je tožeči stranki z odločbo, o kateri je bila obveščena 3. julija 2003, poleg tega dodelil 1 PTGD na podlagi člena 6 SDI 45.

26 V skladu s členom 12(3)(a), prvi stavek, SDI 45 ji je pravna služba dodelila tudi 3 [PPT] v višini 1 točke na leto, dopolnjeno v razredu (v nadaljevanju: PPTGD), kar ustreza trem letom delovne dobe v razredu A 5.

27 Seznam zaslužnih uradnikov, naveden v členu 8 SDI 45, v zvezi z napredovalnim obdobjem 2003, ki se je nanašal na uradnike razreda A 5, kot je tožeča stranka, je bil objavljen v *Upravnih obvestilih* št. 48-2003 z dne 7. julija 2003. Na seznamu je za vsakega zadevnega uradnika navedeno zbrano število TDU in PTGD, pa tudi PPTGD in DPPT. Imena tožeče stranke ni na tem seznamu.

28 Tožeča stranka je 14. julija 2003 vložila interno pritožbo na podlagi člena 13 SDI 45 zoper dodelitev ene same PTGD. Zahtevala je tudi dodelitev PTDN. Odbor za napredovanja za osebje kategorije A se je sestal 17. in 24. oktobra 2003, da bi med drugim preučil to pritožbo.

29 Zgoraj navedeni odbor je nato 13. novembra 2003 sprejel seznam zaslužnih uradnikov razreda A 5, določen v členu 10 SDI 45. Ta seznam je bil objavljen v *Upravnih obvestilih* št. 69-2003 istega dne. Imena tožeče stranke ni na tem seznamu.

30 OPI je 20. novembra 2003 izdelal seznam uradnikov, ki napredujejo v obdobju 2003, na katerem pa ni imena tožeče stranke. Ta seznam je bil objavljen v *Upravnih obvestilih* št. 73-2003 z dne 27. novembra 2003.

31 Tožeča stranka je potem, ko si je 16. decembra 2003 na strani Sysper 2 intraneta Komisije ogledala svoj osebni spis o napredovanju, ugotovila, da ji je bilo v napredovalnem obdobju 2003 dodeljeno skupaj 20 točk.

32 Komisija je objavila sklepno beležko o poteku zadevnega napredovalnega obdobja v *Upravnih obvestilih* št. 82-2003 z dne 19. decembra 2003.

33 Tožeča stranka je z noto z dne 12. februarja 2004 vložila pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov.

34 Ta pritožba je bila zavrnjena z odločbo OPI z dne 15. junija 2004, o kateri je bila stranka obveščena naslednjega dne.

35 Tožeča stranka je 22. julija 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

36 Odgovor na tožbo je bil vložen 19. novembra 2004.

37 Z dopisom, ki je v sodno tajništvo Sodišča prve stopnje prispel 14. januarja 2005, se je tožeča stranka odrekla vložitvi replike.

38 V skladu s členom 14 Poslovnika Sodišča prve stopnje in na predlog petega senata se je Sodišče prve stopnje odločilo, da zadevo odstopi senatu v razširjeni sestavi, potem ko je zaslišalo stranke v skladu s členom 51 navedenega poslovnika.

39 Sodišče prve stopnje (peti razširjeni senat) se je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika pisno postavilo vprašanja tožeči stranki in Komisiji ter ju pozvalo, naj nanja odgovorita do 31. avgusta 2005. Stranki sta tej zahtevi ugodili v predpisanem roku.

40 Z dopisom sodnega tajništva Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 2005 sta bili stranki pozvani, naj do 23. septembra 2005 predložita stališča o odgovorih svojega nasprotnika na pisna vprašanja Sodišča prve stopnje. Tožeča stranka in Komisija sta vložili svoja stališča v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 23. oziroma 22. septembra 2005.

41 Stranki sta na obravnavi 29. septembra 2005 podali ustne navedbe in odgovorili na ustna vprašanja Sodišča prve stopnje.

Predlogi strank

42 Tožeča stranka v tožbi predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— z ukrepi procesnega vodstva odredi predložitev dokumentov;

— razglasi ničnost naslednjih aktov:

— odločbe generalnega direktorja pravne službe Komisije, s katero se ji za napredovalno obdobje 2003 dodeli samo ena prednostna točka generalnega direktorata, o kateri je bila obveščena 2. julija 2003 in ki je bila potrjena z odločbo organa, pristojnega za imenovanja, vročeno 16. decembra 2003;

— odločbe OPI, s katero se ji za napredovalno obdobje 2003 ne dodeli nobene PTDN, ki ji je bila vročena 16. decembra 2003 prek sistema Sysper 2;

— naslednjih odločb: odločbe OPI, s katero se ji dodeli skupno 20 točk za napredovalno obdobje 2003; seznama zaslužnih uradnikov razreda A 5 za napredovalno obdobje 2003, objavljenega v *Upravnih obvestilih* št. 69-2003 z dne 13. novembra 2003; seznama uradnikov, ki so v napredovalnem obdobju 2003 napredovali v razred A 4, objavljenega v *Upravnih obvestilih* št. 73-2003 z dne 27. novembra 2003; vsekakor odločbe, da se ime tožeče stranke ne vpiše na navedena seznama;

— po potrebi odločbe OPI z dne 15. junija 2004, s katero je bil zavrnjena njena pritožba z dne 12. februarja 2004;

— toženi stranki naloži plačilo stroškov.

43 Tožena stranka v odgovoru na tožbo predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— razglasi za nedopustne in neutemeljene trditve, ki jih navaja tožeča stranka za razglasitev ničnosti odločbe, s katero se ji dodeli skupaj 20 točk;

— v preostalem delu tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— o stroških odloči v skladu s predpisi.

44 Komisija je na obravnavi umaknila svoje trditve v zvezi z nedopustnostjo tožbe, kolikor je usmerjena zoper odločbo, s katero se tožeči stranki dodeli skupaj 20 točk za napredovanje. Sodišče prve stopnje je to vpisalo v zapisnik obravnave.

45 Po tej izjavi je tožeča stranka izjavila, da umika svoje predloge za razglasitev ničnosti posamičnih odločb, s katerimi so ji ali ji niso dodeljene PT v različnih predvidenih kategorijah; vendar le, če še lahko izpodbija veljavnost meril dodelitve posebnih točk v tožbi zoper odločbo o določitvi skupnega števila točk za napredovanje. Sodišče prve stopnje je to vpisalo v zapisnik obravnave.

Dopustnost

46 Kot je bilo navedeno v točki 44 zgoraj, je Komisija na obravnavi umaknila svoj ugovor v zvezi z dopustnostjo tožbe, kolikor je usmerjena zoper odločbo, s katero se tožeči stranki dodeli skupaj 20 točk za napredovalno obdobje 2003.

47 Vendar pa je treba opozoriti, da ker so pogoji dopustnosti tožbe povezani z javnim redom, jih lahko Sodišče prve stopnje preveri po uradni dolžnosti in njegov nadzor ni omejen le na razloge nedopustnosti, ki jih navajajo stranke. Zlasti je samo Sodišče prve stopnje pristojno, da ne glede na stališča strank v vsakem primeru razišče in opredeli, ali je dejansko prišlo do akta, ki posega v položaj tožeče stranke (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 8. marca 2005 v zadevi D proti EIB, T-275/02, ZOdl. JU, str. I-A-51 in II-211, točka 42, in navedena sodna praksa).

48 V skladu z ustaljeno sodno prakso so akti ali odločbe, zoper katere se lahko vloži ničnostna tožba, samo ukrepi, ki povzročijo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 22. junija 1990 v združenih zadevah Marcopoulos proti Sodišču Evropskih skupnosti, T-32/89 in T-39/89, Recueil, str. II-281, točka 21, in z dne 17. decembra 2003 v zadevi McAuley proti Svetu, T-324/02, RecFP, str. I-A-337 in II-1657, točka 28).

49 Iz sodne prakse izhaja tudi, da če izdelava odločbe poteka v več fazah, je mogoče izpodbijati le ukrepe, ki dokončno določajo stališče izdajatelja odločbe, in ne vmesnih ukrepov, katerih cilj je priprava končne odločbe (zgoraj v točki 48 navedena sodba Marcopoulos proti Sodišču Evropskih skupnosti, točka 21, in zgoraj v točki 48 navedena sodba McAuley proti Svetu, točka 28).

50 Tožeča stranka v obravnavanem primeru izpodbija veljavnost različnih aktov, ki so del napredovalnega obdobja 2003, prvega obdobja, ki ga urejajo nove SDI 43 in SDI 45, pri čemer trdi zlasti, da nekateri od teh aktov ne obstajajo.

51 V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje meni, da je treba po vrsti opisati načelo novega sistema napredovanja in potek celotnega postopka napredovanja, da bi določili akt, ki posega v položaj uradnika, in roke za njegovo izpodbijanje.

1. *Sistem napredovanja*

52 Navesti je treba, da v skladu z veljavnimi besedili napredovanje temelji na delovni uspešnosti in ravni storitev uradnika, izkazanih iz leta v leto in izraženih v obliki točk, dodeljenih na podlagi letnega postopka ocenjevanja in napredovanja.

53 V členu 3 SDI 45 z naslovom „Temelji napredovanja“ je pojasnjeno, da „je prva stvar, ki jo je treba upoštevati, torej število [TDU] in [PT], ki jih je posamezni uradnik zbral med letom ali v preteklih letih“.

54 Med drugim iz člena 5 SDI 45 izhaja, da uradnik lahko napreduje šele, ko je zbral natančno določeno skupno število točk, ki je najmanj enako referenčnemu pragu ali „pragu za napredovanje“, ki ga za vsako napredovalno obdobje določijo odbori za napredovanja.

55 V členu 5(3) SDI 45 je namreč določeno:

„prag za napredovanje je število točk (za delovno uspešnost ali prednostnih), ki so potrebne za napredovanje v določen razred. Ob upoštevanju proračunskih možnosti uradniki, katerih število točk presega določen prag, napredujejo. Uradniki, katerih število točk se ujema s pragom, lahko napredujejo, vendar pa se lahko zgodi tudi, da morajo glede na kvoto napredovanja počakati na naslednje napredovalno obdobje“.

56 Zgoraj navedena določba je dopolnjena s členom 10(3) SDI 45, v katerem je določeno, da „se pri vsakem napredovanju referenčni prag odšteje od vsote točk uradnikov, ki so napredovali, preostale točke pa se ohranijo za naslednja leta“.

57 Skupno število točk, ki jih prejme uradnik v napredovalnem obdobju, je rezultat zapletenega postopka, med katerim se navedenemu uradniku dodelijo TDU, ki izhajajo iz ocen in mnenj KOP, nato PT, ki jih na podlagi člena 2(1) SDI 43 lahko dodelijo bodisi generalni direktorji ali direktorji vsakega generalnega direktorata (PTGD) bodisi OPI na priporočilo odborov za napredovanja (PTDN in PTP).

58 Poleg tega so bila v členu 12(3) SDI 45 določena prehodna podrobna pravila za napredovalno obdobje 2003, ki je bilo prvo leto izvajanja novega postopka napredovanja, „da bi se delovna uspešnost lahko ustrezno upoštevala v daljšem obdobju“. Ta podrobna pravila obsegajo dodelitev po eni strani PPT, ki se uradnikom dodelijo po uradni dolžnosti v višini 1 točke na leto delovne dobe, vendar največ do 7 točk (PPTGD, člen 12(3)(a), prvi stavek, SDI 45), ali na priporočilo odborov za napredovanja, kadar to upravičuje uradnikov položaj in do največ 2 točki na uradnika (PPT, člen 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45), ter po drugi strani največ 4 DPPT uradnikom, ki so bili predlagani za napredovanje v obdobju 2002, a niso napredovali (člen 12(3)(b), SDI 45 in *Upravna obvestila* št. 18-2003 in 34-2003).

2. *Potek postopka napredovanja*

59 Postopek napredovanja se začne vsako leto po koncu postopka ocenjevanja, njegova prva faza po dodelitvi TDU pa je dodelitev PT na ravni vsakega generalnega direktorata.

60 V obravnavanem primeru je generalni direktor pravne službe z odločbo, o kateri je bila tožeča stranka obveščena 3. julija 2003, tej dodelil 1 PTGD na podlagi člena 6 SDI 45, ki se je prištela že pridobljenim 16 TDU. Na podlagi člena 12(3)(a), prvi stavek, SDI 45 ji je pravna služba dodelila tudi 3 PPTGD, ki ustrezajo trem letom delovne dobe v razredu A 5. Tožeča stranka pa ni prejela nobene DPPT na podlagi člena 12(3)(b) SDI 45.

61 Poleg osebne in zaupne informacije, ki jo vsakemu uradniku posreduje njegov generalni direktorat o zbranem številu TDU in PT (člen 6(8) SDI 45), GD Komisije za kadrovske zadeve in administracijo po dodelitvi PTGD sestavi in objavi seznam

zaslužnih uradnikov za vsak razred, na katerem so navedena imena uradnikov, ki jim ne manjka več kot 5 točk, da bi dosegli prag za napredovanje, in imena uradnikov, ki so dosegli ali presegli ta prag, z navedbo skupnega števila TDU in PTGD, ki jih je dobil vsak izmed njih (člen 8 SDI 45).

62 Za napredovalno obdobje 2003 je bil zgoraj navedeni seznam zaslužnih uradnikov v zvezi z uradniki razreda A 5, kot je tožeča stranka, objavljen v *Upravnih obvestilih* št. 48-2003 z dne 7. julija 2003. Na seznamu je za vsakega zadevnega uradnika navedeno skupno število TDU in PTGD, pa tudi PPTGD in DPPT, dodeljenih na podlagi uporabe prehodnih določb.

63 S seznamom iz člena 8 SDI 45 položaj uradnikov, ki so ali jih ni na tem seznamu, v napredovalnem obdobju ni dokončno določen.

64 Po eni strani lahko uradnik, ki ni zadovoljen s številom dodeljenih PTGD, v petih delovnih dneh od objave zgoraj navedenega seznama zaslužnih uradnikov vloži interno pritožbo na pristojni odbor za napredovanja, ki lahko po potrebi priporoči OPI, da se zadevnemu uradniku dodelijo PTP (člen 13 SDI 45). Tožeča stranka je pravilno vložila tako pritožbo 14. julija 2003.

65 Po drugi strani lahko uradniki še po objavi seznama zaslužnih uradnikov iz člena 8 SDI 45 prejmejo PTDN (člen 9 SDI 45) in na podlagi prehodnih določb prehodne prednostne točke, ki jih dodeli OPI na predlog odborov za napredovanja (v nadaljevanju: PPTON) (člen 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45).

66 Druga faza postopka napredovanja vključuje sestanek odborov za napredovanja in posredovanje predlogov, ki sodijo na njihova področja pristojnosti, OPI.

67 Nesporno je, da imajo odbori za napredovanja v bistvu dvojno pristojnost. Prva je, da OPI priporočijo dodelitev nekaterih PT (členi 9, 12 in 13 SDI 45), glede na to, da navedeni odbori običajno izdajo mnenje o dodelitvi PTP pred priporočilom v zvezi s posamično dodelitvijo PTDN (člen 13 SDI 45). Druga je, da OPI predlagajo razvrstitev uradnikov, ki so del tako imenovane skupine „*ex aequo*“, tj. skupine uradnikov, ki so dosegli prag za napredovanje, a njihovo število presega realne možnosti za napredovanje (člen 10 SDI 45).

68 Vseeno zaradi nenatančnosti besedila SDI 45 določitev podrobnosti posredovanja *ratione temporis* odborov za napredovanja povzroča določeno težavo.

69 Tako je v členu 10 SDI 45 določeno, da se odbori za napredovanja sestanejo, da bi preučili seznam zaslužnih uradnikov in pripravili predloge na podlagi izbire iz skupine *ex aequo*, „ko je postopek, opisan v členu 9, končan“. Ta zadnji izraz v povezavi s členom 13 SDI 45 bi lahko razumeli tako, da člen 10 SDI 45 pomeni prvo posredovanje odborov za napredovanja in OPI po objavi seznama zaslužnih uradnikov iz člena 8 SDI 45 v zvezi s predlogom in nato odločitvijo o dodelitvi PT.

70 Cilj tega posredovanja bi bil dokončno določiti položaj uradnikov v zvezi s skupnim številom dodeljenih točk za napredovalno obdobje in bi mu nujno sledil nov sestanek odborov za napredovanja za izdelavo predlogov v zvezi z razvrstitvijo uradnikov, ki so del skupine *ex aequo*.

71 Vendar pa tak pristop ni v skladu niti z besedilom niti s sistematiko SDI 45.

72 Prvič, navesti je treba, da se uporaba izraza „postopek“ ne zdi ustrezna, ker člen 9 SDI 45 ne vključuje, strogo rečeno, opisa celotnega postopka z določitvijo natančnega časovnega razporeda, ampak opis porazdelitve pristojnosti med odbori za napredovanja in OPI v zvezi z dodelitvijo PTDN.

73 Drugič, razlaga, navedena v točkah 69 in 70 zgoraj, kaže na obstoj vmesne odločbe OPI o določitvi skupnega števila točk. Vendar pa v členu 9 SDI 45 ni nobene besede o tem, da OPI sprejme tak akt, ampak je samo splošno navedeno, da je OPI načeloma pristojen za dodelitev PT, ne da bi bilo določeno, kdaj natančno je treba to pristojnost izvršiti.

74 Enako velja za člen 13 SDI 45 v zvezi z dodelitvijo PTP, v katerem je določena samo pristojnost odločanja OPI, ne da bi bilo dodatno pojasnjeno, kdaj med postopkom napredovanja je treba to pristojnost izvršiti. Poleg tega, čeprav je v členu 13(2) SDI 45 določeno, da se število PTP, ki jih tako dodeli OPI, objavi, pa ni določeno, kdaj se to objavi, pri čemer je treba navesti, da je bilo za obdobje 2003 dodeljeno število PTP navedeno v sklepni beležki o poteku zadevnega napredovalnega obdobja, objavljeni v *Upravnih obvestilih* št. 82-2003.

75 Dejansko je nesporno, da v nobenem členu SDI 45 ni naveden niti določen trenutek, ko OPI sprejme vmesno in ločeno odločbo o določitvi skupnega števila točk.

76 Tretjič, v členu 10 SDI 45 je navedeno, da se odbori za napredovanje sestanejo, da bi „preučili sezname zaslužnih uradnikov“, izraz, ki se pojavi v členu 8 SDI 45 in ki ustreza seznamu uradnikov, ki jim ne manjka več kot 5 točk, da bi dosegli prag za napredovanje, in uradnikov, ki so dosegli ali presegli ta prag, z navedbo skupnega števila TDU in PTGD ter tudi PPTGD in DPPT v okviru prehodnega sistema, ki jih je dobil vsak izmed njih. Upoštevanje takega seznama je smiselno samo, če je dokument na tej stopnji še zanimiv, kar ne bi veljalo, če bi bila odločba OPI o določitvi skupnega števila točk sprejeta po objavi navedenega seznama.

77 Kar zadeva sistematiko SDI 45, je treba navesti, da je v členu 10(3) SDI 45 navedeno, da „[OPI] junija na podlagi predlogov odborov za napredovanja odloči, kateri uradniki bodo napredovali v vsakem razredu“.

78 Tako je očitno, da je bilo zaradi jasnih razlogov dobrega upravljanja in pravne varnosti določeno, da se trenutek sprejetja uradne odločbe OPI, ki vsem zadevnim uradnikom omogoča, da se zanesljivo in dokončno seznanijo z rezultatom postopka napredovanja, prenese na običajni konec postopka napredovanja.

79 Razlaga SDI 45, ki bi privedla do ločitve posredovanj odborov za napredovanja in OPI in do nujnega sprejetja vmesnega akta OPI o skupnem številu točk, bi lahko preveč zapletla položaj uradnikov, upravičenih do napredovanja, tako kar zadeva določitev akta, ki posega v položaj, kot upoštevanje rokov za pritožbo, kar bi bilo v nasprotju z zahtevami pravne varnosti.

80 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se po objavi seznama zaslužnih uradnikov iz člena 8 SDI 45 odbori za napredovanja sestanejo, da bi izdelali predloge v zvezi z dodelitvijo PT, ki spadajo v njihovo pristojnost, in tudi razvrstitvijo uradnikov, ki so del skupine *ex aequo*. Vse te predloge vsebuje seznam zaslužnih uradnikov, naveden v členu 10(1) SDI 45.

81 V obravnavanem primeru je treba navesti, da je bil po delu odbora za napredovanja za osebje kategorije A, ki se je sestal 17. in 24. oktobra 2003, v *Upravnih obvestilih* št. 69-2003 z dne 13. novembra 2003 objavljen seznam zaslužnih uradnikov iz člena 10 SDI 45.

82 Na tem seznamu so imena uradnikov, skupaj z njihovim položajem, ki so dosegli ali presegli prag za napredovanje, in uradnikov, katerim ne manjka več kot 5 točk, da bi dosegli navedeni prag, z navedbo:

— skupnega števila točk, predlaganih za vsakega od njih, ki se je za nekatere uradnike lahko povečalo v primerjavi s številom, navedenim na seznamu zaslužnih uradnikov, objavljenem 7. julija 2003, in to zaradi predlogov odbora, da se jim dodelijo PTDN, PTP in PPTON;

— črke „p“ ob imenu uradnika, za katerega odbor predlaga napredovanje, navedbe, ki se pravno zahteva samo za skupino *ex aequo* in zadeva samo to skupino, tj. skupino uradnikov, ki so dosegli prag za napredovanje, vendar njihovo število presega realne možnosti za napredovanje, kar zahteva razvrstitev zadevnih oseb, ki temelji zlasti na delovni dobi v razredu in razmislekih, povezanih z enakimi možnostmi.

83 Seznam iz člena 10 SDI 45 tudi v okviru napredovalnega obdobja ne določa dokončno položaja uradnikov, ki so ali jih ni na tem seznamu.

84 Kot je že bilo navedeno, bodisi v zvezi z dodelitvami PT bodisi v zvezi z razlikami v skupini *ex aequo*, odbor za napredovanja samo izda predloge za OPI, ki je edini pristojen za odločanje, kot to izhaja iz člena 2 SDI 43, člena 10 in člena 14(4) SDI 45. V zvezi s tem je treba poudariti in obžalovati, da SDI 45 vsebujejo nekatere netočnosti v besedilu, ki bi lahko povzročile zmedo glede vloge odbora za napredovanja, kot je na primer naslov člena 9 „Dodelitev [PT] s strani odborov za napredovanja“, medtem ko je v odstavku 3 navedenega člena jasno navedeno, da gre za posamične „predloge“ za dodelitev PT, predložene OPI, ki „odloča na področju dodeljevanja [PT]“. Kot je priznala Komisija na obravnavi, enako velja za besedilo člena 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45 v zvezi z dodelitvijo PPTON.

85 V členu 10(3) SDI 45 je tudi jasno navedeno, da OPI „odloči“, kateri uradniki bodo napredovali v vsakem razredu, na podlagi „predlogov“ odborov za napredovanja, ki ne zavezujejo OPI, saj mora ta odločiti najprej o dodelitvi točk in nato o razvrstitvi uradnikov, ki so del skupine *ex aequo*. OPI lahko torej sprejme ali zavrne predloge odborov za napredovanja, kar lahko v zadnjem primeru za zadevnega uradnika pomeni znižanje ali zvišanje skupnega števila točk, posledica česar je, da je ta lahko torej nad pragom za napredovanje, na tem pragu ali pod njim.

86 Tretja in zadnja faza postopka napredovanja je izdelava seznama uradnikov, ki napredujejo. V obravnavanem primeru je OPI izdelal seznam uradnikov, ki napredujejo v razred A 4, 20. novembra 2003, ki je bil objavljen v *Upravnih*

obvestilih št. 73-2003 z dne 27. novembra 2003 in tako sporočen vsem zadevnim uradnikom, vključno s tožečo stranko. Iz tega seznama izhaja, da je OPI odobril vse predloge odbora za napredovanja tako v zvezi z dodelitvijo točk kot v zvezi z razvrstitvijo uradnikov, ki so del skupine *ex aequo*.

3. *Akt, ki posega v položaj*

87 Iz zgoraj navedenega izhaja, da se postopek napredovanja konča z izdelavo seznama uradnikov, ki napredujejo. V tej končni odločbi so navedeni uradniki, ki napredujejo v zadevnem napredovalnem obdobju. Zato se z objavo tega seznama uradniki, ki so menili, da bi lahko napredovali, zanesljivo in dokončno seznanijo z oceno svoje delovne uspešnosti, in s tem trenutkom je njihov pravni položaj prizadet (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 21. novembra 1996 v zadevi Michaël proti Komisiji, T-144/95, RecFP, str. I-A-529 in II-1429, točka 30, in z dne 19. marca 2003 v združenih zadevah Tsarnavas proti Komisiji, od T-188/01 do T-190/01, RecFP, str. I-A-95 in II-495, točka 73).

88 Vendar pa je treba opozoriti, da ima dodelitev točk v določenem letu učinke, ki niso omejeni samo na tekoče napredovalno obdobje. Novi sistem napredovanja sloni na upoštevanju skupne delovne uspešnosti, ki jo izkazujejo točke, ki se seštevajo iz leta v leto. Iz tega sledi, da točke, dodeljene v določenem letu, lahko vplivajo na več napredovalnih obdobij.

89 V podobnih okoliščinah je Sodišče prve stopnje v sodbi z dne 11. decembra 2003 v zadevi Breton proti Sodišču Evropskih skupnosti (T-323/02, RecFP, str. I-A-325 in II-1587, točke od 52 do 54) odločilo, da je določitev števila točk za napredovanje samostojni akt, ki povzroči zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese uradnika tako, da bistveno spremenijo njegov pravni položaj, čeprav pomeni samo eno od stopenj v postopku napredovanja.

90 Čeprav se ta sodna praksa nanaša na sistem napredovanja, ki predvideva samo eno kategorijo točk, jo je mogoče uporabiti v obravnavanem primeru. Zato je treba ugotoviti, da je končni akt, s katerim se konča postopek napredovanja, kompleksne narave, saj obsega dve ločeni odločbi, tj. odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, in odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk, na kateri temelji prva zgoraj navedena odločba. Ta odločba OPI o določitvi skupnega števila točk je samostojen akt, ki je glede na sodno prakso iz prejšnje točke kot tak lahko predmet pritožbe in po potrebi tožbe v okviru pravnih sredstev, ki so določena v Kadrovskih predpisih.

91 Zato bo lahko uradnik, vpisan na seznam uradnikov, ki napredujejo, če izpodbija skupno število točk, ki mu jih je dodelil OPI in s tem preostanek točk, ki se ohrani za naslednja leta, vložil pritožbo in po potrebi tožbo zoper sam akt o dodelitvi točk, ki v zvezi z njim vključuje zavezujoče in dokončne pravne učinke.

92 Prav tako je mogoče, da enak postopek sproži uradnik, ki ne napreduje in ne želi izpodbijati svojega nenapredovanja v zadevnem obdobju, ampak izključno zavrnitev dodelitve določenega števila točk, s katerimi ne bi mogel doseči praga za napredovanje.

93 Poleg tega bo lahko uradnik, ki ne napreduje zaradi domnevno neupravičene dodelitve nezadostnega števila točk in je torej pod pragom za napredovanje, svojo pritožbo vložil hkrati zoper odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk in odločbo o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo. Čeprav je ta akta mogoče dejansko pravno razlikovati in sta lahko predmet ločenih predlogov za razglasitev ničnosti, ni sporno, da sta v resnici tesno povezana v primeru zavrnitve napredovanja, saj je taka zavrnitev nujno in izključno povezana s skupnim številom

točk, dodeljenim uradniku glede na prag za napredovanje, razen če navedeni uradnik, ki je dosegel navedeni prag in je del skupine *ex aequo*, ni napredoval, in to na podlagi dodatnih razmislekov, povezanih z delovno dobo v razredu ali enakimi možnostmi.

94 V zadnjem primeru bo lahko zadevni uradnik pravilno vložil pritožbo samo zoper končno odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, zaradi napak pri presoji OPI pri razvrstitvi uradnikov, ki so del skupine *ex aequo*.

95 V obravnavanem primeru je treba navesti, da je tožeča stranka, ki v obdobju 2003 ni napredovala, vložila pritožbo in nato tožbo na Sodišče prve stopnje, ki se je nanašala zlasti na odločbo OPI, s katero ji je bilo dodeljeno skupaj 20 točk, seznam uradnikov, ki so v napredovalnem obdobju 2003 napredovali v razred A 4, in odločbo OPI o določitvi tega seznama, ker vsebuje zavrnitev napredovanja tožeče stranke.

96 Tožeča stranka v tej tožbi izpodbija tudi veljavnost posamičnih odločb, s katerima ji je bila dodeljena ena sama PTGD ali zavrnjena dodelitev PTDN, in tudi odločbe, da se je ne vključi na seznam zaslužnih uradnikov razreda A 5, objavljen v *Upravnih obvestilih* št. 69-2003 z dne 13. novembra 2003, ter samega seznama.

97 Te odločbe so pripravljalni predhodni akti, ki so nujni za končno odločbo, s katero se sprejmejo napredovanja, ter za ločen in samostojni akt, ki ga vključuje, tj. določitev skupnega števila točk, za katerega tožeča stranka v tem postopku predlaga razglasitev ničnosti. To velja za odločbo o dodelitvi PTGD, ne glede na to, ali je bila na podlagi člena 13 SDI 45 interna pritožba vložena zoper njo ali ne. Čeprav, kadar take pritožbe ni, OPI ne more spremeniti števila PTGD z dodelitvijo PTP, odločba o dodelitvi PTGD vseeno ostane samo pripravljalni akt, ker največje število PTGD, ki jih je mogoče dodeliti, samo po sebi ne omogoča doseči praga za napredovanje.

98 V skladu s sodno prakso ti akti ne morejo biti predmet samostojne ničnostne tožbe, vendar pa se njihova zakonitost lahko vedno izpodbija v okviru tožbe zoper končno odločbo (sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. aprila 2003 v zadevi Tejada Fernández proti Komisiji, T-134/02, RecFP, str. I-A-125 in II-609, točka 18).

99 Res je, da je tožeča stranka na obravnavi izjavila, da odstopa od svojih predlogov za razglasitev ničnosti posamičnih odločb, s katerima ji je bila dodeljena ena sama PTGD ali zavrnjena dodelitev PTDN, vendar pod pogojem, da ima pravno možnost izpodbijati veljavnost meril dodelitve navedenih točk v okviru tožbe zoper odločbo o določitvi skupnega števila točk.

100 Sodišče prve stopnje meni, da tak odstop ni dopusten. Sodišče prve stopnje lahko namreč sprejme samo jasen in brezpogojen odstop od predlogov, ki so navedeni v tožbi (sklep Sodišča prve stopnje z dne 12. marca 1992 v zadevi Gavilan proti Parlamentu, T-73/91, Recueil, str. II-1555, točka 26).

101 Nazadnje je treba navesti, da tožeča stranka v tej tožbi zahteva, da se po potrebi razglasi ničnost odločbe OPI z dne 15. junija 2004, s katero je bila zavrnjena njena pritožba. V zvezi s tem je treba opozoriti, da sta v skladu s sodno prakso upravna pritožba in njena eksplicitna ali implicitna zavrnitev, ki jo opravi OPI, sestavni del zapletenega postopka. V teh okoliščinah je učinek tožbe na Sodišču prve stopnje, čeprav je uradno usmerjena zoper zavrnitev pritožbe, ta, da se Sodišču prve stopnje predloži akt, ki posega v položaj tožeče stranke, zoper katerega je bila vložena pritožba (sodbi Sodišča z dne 17. januarja 1989 v zadevi Vainker proti Parlamentu, 293/87, Recueil, str. 23, točka 8, in z dne 7. februarja 1990 v zadevi Culin proti Komisiji, C-343/87, Recueil, str. I-225, točka 7; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 16. oktobra 1996 v zadevi Capitanio proti Komisiji, T-36/94, RecFP, str. I-A-449 in II-1279, točka 33, in z dne 7. junija 2005 v zadevi Cavallaro proti Komisiji, T-375/02, ZOdl. JU, str. I-A-151 in II-673, točka 59).

4. *Roki za pritožbe*

102 Navesti je treba, da Kadrovski predpisi v členih 90 in 91 na splošno urejajo pravico do pritožbe osebja zoper upravne akte, ki posegajo v njihov položaj. Iz teh določb izhaja, da celotni tako določen sistem pravnega varstva temelji na zahtevi, da je uresničevanje pravice do pritožbe dovoljeno samo ob strogem upoštevanju predpisanih rokov (sodba Sodišča z dne 10. decembra 1980 v zadevi Grasselli proti Komisiji, 23/80, Recueil, str. 3709, točka 25, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 11. marca 1993 v zadevi Boessen proti Ekonomsko-socialnemu odboru, T-87/91, Recueil, str. II-235, točka 27).

103 Za upoštevanje rokov za pritožbe, določenih v členih 90 in 91 Kadrovskih predpisov, mora biti uradnik eksplicitno in popolnoma seznanjen z aktom, ki posega v njegov položaj.

104 V zvezi s trimesečnim rokom, določenim za uradnika za vložitev pritožbe zoper akt, ki posega v njegov položaj, je v členu 90(2) Kadrovskih predpisov določeno, da navedeni rok začne teči:

— „na dan objave akta, če gre za ukrep splošne narave;

— na dan, ko zadevno osebo uradno obvestijo o odločitvi, nikakor pa ne pozneje kakor na dan, ko je ta prejela uradno obvestilo, če ukrep zadeva neko določeno osebo; če pa akt, ki zadeva neko določeno osebo, vključuje tudi pritožbo proti drugi osebi, začne rok glede na to drugo osebo teči na dan, ko ta prejme uradno obvestilo o tem, vendar nikakor ne pozneje od dneva objave […]“.

105 Ti določbi, ki vzpostavljata povezavo med točko začetka trimesečnega roka in pravno naravo zadevnega akta, je treba v obravnavanem primeru razlagati ob upoštevanju posebnosti postopka napredovanja, namreč, da je končni akt, s katerim se konča postopek napredovanja, kompleksne narave, saj obsega dve ločeni odločbi, tj. odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, in odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk ob koncu navedenega postopka, na kateri temelji prva zgoraj navedena odločba. Ta odločba OPI o določitvi točk ob koncu postopka napredovanja je samostojen akt, ki je kot tak lahko predmet pritožbe in po potrebi tožbe v okviru pravnih sredstev, ki so določena v Kadrovskih predpisih.

106 Iz zgoraj navedene ugotovitve izhaja, da je po koncu postopka napredovanja mogoče predvideti vsaj tri vrste ničnostnih tožb:

— tožbo, ki se nanaša samo na odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk, ki jo lahko vloži uradnik, ki napreduje, a ki izpodbija svoj preostanek točk, ali uradnik, ki ne napreduje in se ne strinja s številom dodeljenih točk, vendar ne izpodbija nenapredovanja;

— tožbo, ki je usmerjena hkrati zoper odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk in odločbo o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, ki jo lahko vloži uradnik, ki ni napredoval zaradi domnevno neupravičene dodelitve nezadostnega števila točk in je torej pod pragom napredovanja, ali uradnik, ki kljub temu, da ima število točk, ki se ujema s pragom za napredovanje, izpodbija nezadostnost navedenega števila in tudi izbire OPI znotraj skupine *ex aequo* na podlagi dodatnih razmislekov;

— tožbo, katere predmet je izključno odločba OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo. To tožbo lahko vloži uradnik, ki ni napredoval in ima število točk enako pragu za napredovanje, izpodbija pa samo zgoraj navedene izbire.

107 Medtem ko odločba OPI o določitvi skupnega števila točk nesporno pomeni ukrep, ki zadeva neko določeno osebo in zoper katerega se lahko vloži pritožba v treh mesecih od dneva vročitve odločbe naslovniku in vsekakor najpozneje od dneva, ko je zadevna oseba prejela uradno obvestilo, odločba OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, pomeni sveženj aktov, ki zadevajo določene osebe in je naslovljen na uradnike, ki napredujejo v zadevni razred. Vendar pa ta sveženj aktov posega v položaj uradnika, čigar imena ni na seznamu, saj pomeni implicitno zavrnitev njegovega napredovanja.

108 Tako je treba odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, v zvezi z uradnikom, ki ne napreduje, šteti za akt, ki zadeva določeno osebo, ki lahko posega v položaj druge osebe, kot je naslovnik, v smislu člena 90(2), druga alinea, *in fine* (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča z dne 19. februarja 1981 v združenih zadevah Schiavo proti Svetu, 122/79 in 123/79, Recueil, str. 473, točke od 21 do 23, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 2. junija 2005 v zadevi Vounakis proti Komisiji, T-326/03, neobjavljena v ZOdl., točka 24). V tem primeru začne v skladu z isto določbo rok za uradnika, ki ni napredoval, teči z dnem, ko prejme uradno obvestilo o navedenem aktu, in vsekakor najpozneje z dnem njegove objave.

109 Ob upoštevanju obveznosti Komisije, določene v členu 10 SDI 45, da v *Upravnih obvestilih* objavi seznam uradnikov, ki napredujejo, bi bila vložitev pritožbe uradnika v primeru iz točke 106, druga alinea, podvržena dvema ločenima izhodiščnima točkama glede na zadevni akt. Kar zadeva primer, naveden v isti točki 106, tretja alinea, bi bilo kot izhodiščno točko roka za pritožbe običajno treba uporabiti datum objave.

110 Vendar pa tak položaj ni združljiv s posebnostjo novega postopka napredovanja, ki sestoji iz obstoja kompleksnega akta, ki posega v položaj uradnika.

111 Čeprav objava seznama uradnikov, ki napredujejo, na katerem so navedena le imena in položaji zadevnih oseb, vsem zadevnim uradnikom daje priložnost, da se zanesljivo in dokončno seznanijo z rezultatom postopka napredovanja, pa jim ne omogoča, da se seznanijo z odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk.

112 Uradnik, ki je napredoval ali ni napredoval, se bo lahko šele z ogledom svojega osebnega spisa o napredovanju na intranetu Komisije in strani Sysper 2 seznanil s svojim skupnim številom točk in njihovo razčlenitvijo.

113 Tako bo lahko zadevni uradnik izvedel, ali je dosegel prag za napredovanje ali ne in ali zavrnitev njegovega napredovanja sloni na dodatnih razmislekih, kot so razmisleki iz člena 10 SDI 45, ter se seznanil po eni strani z rezultatom morebitne interne pritožbe, vložene zoper število dodeljenih PTGD, po drugi strani s številom morebiti dodeljenih PTDN in nazadnje, kar zadeva napredovalno obdobje 2003, s številom PPTON, morebiti dodeljenih na podlagi uporabe prehodnih določb.

114 Te informacije so lahko odločilne pri sprejetju odločitve zadevnega uradnika v zvezi z vložitvijo pritožbe, saj lahko ta glede na število prejetih točk in njihove podrobnosti, dokončni prag za napredovanje, ki ga je uporabila uprava, in uradnike, ki so dejansko napredovali v zadevnem obdobju, končno oceni, da ni ustrezno začeti takega postopka ali da ga je treba začeti samo zoper odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk ali odločbo o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo.

115 Kot je bilo navedeno, čeprav je mogoče odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk in odločbo o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, dejansko pravno razlikovati in sta lahko predmet ločenih predlogov za razglasitev ničnosti, kot v obravnavanem primeru, je nesporno, da sta v resnici tesno povezani. Vendar pa objava navedenega seznama zadevnim uradnikom ne omogoča, da bi se v celoti seznanili z kompleksnim aktom, ki posega v njihov položaj, in s katerim se konča postopek napredovanja.

116 Poleg tega napredovalno obdobje 2003 kaže, da lahko med datumom objave seznama uradnikov, ki napredujejo, in datumom, ko si lahko uradnik dejansko ogleda svoj spis o napredovanju na strani Sysper 2, preteče mnogo dni. Ta razpon gre pripisati času, ki ga pristojna služba porabi za posodobitev zadevne strani z vključitvijo podatkov, ki se nanašajo na vse uradnike, ki jih zadeva postopek napredovanja, število katerih je leta 2003 znašalo 14.000. Čas, ki bo potreben za posodobitev, seveda ni natančno znan ob objavi zgoraj navedenega seznama v *Upravnih obvestilih,* ki za leto 2003 ne vključujejo nobene navedbe v zvezi s tem.

117 Čeprav je razumno misliti, da bo zadevni uradnik, kot je tožeča stranka v tem primeru, izvedel za svoje skupno število točk in njihovo razčlenitev v treh mesecih, ki so na voljo za vložitev pritožbe, bo čas, potreben za posodobitev osebnih spisov o napredovanju na strani Sysper 2, skrajšal ta čas, ki ga ima na voljo uradnik za pravilno pripravo in predložitev svoje pritožbe, če uporabimo hipotezo, da obstajata dve izhodišči navedenega roka, kadar zadevna oseba izpodbija odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, in tudi odločbo o določitvi skupnega števila točk.

118 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je zaradi pravne varnosti, enake obravnave in dobrega upravljanja izhodiščno točko trimesečnega roka za vložitev pritožbe zoper odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, in tudi zoper odločbo

o določitvi skupnega števila točk treba določiti na datum, ko se uradnik dejansko seznani s svojim posodobljenim osebnim spisom o napredovanju na strani Sysper 2.

119 V zvezi s tem je treba navesti, da je Komisija v odgovoru na vprašanja Sodišča prve stopnje pojasnila, da se zaradi varnosti ogled navedene strani elektronsko „spremlja“ in da torej „protokol dostopa“ omogoča beleženje datumov ogledov in njihovih avtorjev.

120 Poleg tega iz spisa izhaja, da je Komisija v *Upravnih obvestilih* št. 82-2003 objavila sklepno beležko o poteku napredovalnega obdobja 2003, v kateri se točka 4 glasi:

„Posodobitev spisov v sistemu Sysper 2

Predlogi za dodelitev točk, ki so jih izdali odbori za napredovanja in odobril [OPI], so zdaj v spisu vsakega uradnika.

Na podlagi člena 25 Kadrovskih predpisov, v katerem je določeno, da je treba vsako individualno odločitev sporočiti zadevnemu uradniku, je vsak uradnik s tem pozvan, naj si svoj spis ogleda v sistemu Sysper 2.“

121 Čeprav tega postopka ni mogoče obravnavati kot dejansko uradno obvestitev v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov, je treba ugotoviti, da si mora uradnik zato, da bi preprečili kakršno koli možnost prepoznega izpodbijanja pravnih položajev, ki izhajajo iz postopka napredovanja, ogledati svoj osebni spis o napredovanju v sistemu Sysper 2 v razumnem roku od objave sklepne beležke, ki je odslej del prakse Komisije na področju postopka napredovanja.

122 V obravnavanem primeru je nesporno, da se je tožeča stranka seznanila z določitvijo skupnega števila točk in njihovo razčlenitvijo z ogledom svojega posodobljenega osebnega spisa o napredovanju v sistemu Sysper 2 16. decembra 2003, kar je pred datumom objave sklepne beležke, in da je pritožbo, ki se nanaša hkrati na odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, in odločbo o določitvi skupnega števila točk vložila 12. februarja 2004, s čimer je torej upoštevala rok, določen v ta namen.

123 Ta pritožba je bila zavrnjena z odločbo OPI z dne 15. junija 2004, o kateri je bila tožeča stranka uradno obveščena naslednjega dne. Tožeča stranka je to tožbo vložila 22. julija 2004, tj. v trimesečnem roku, določenem v členu 91(3) Kadrovskih predpisov.

124 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba to tožbo razglasiti za dopustno.

Temelj

1. *Ugovori nezakonitosti nekaterih določb SDI 43 in SDI 45*

125 Tožeča stranka izpodbija, prvič, zakonitost člena 2 SDI 43 in členov 3, 6, 7, 9, 10, 12 in 13 SDI 45. V bistvu kritizira neodločilno naravo TDU, neobstoj obveznosti, da se

obrazloži dodelitev PT, neupoštevanje pravic do obrambe in neučinkovitost pritožb, ki temeljijo na členu 13 SDI 45. Tožeča stranka uveljavlja, drugič, ugovor nezakonitosti zoper člena 6 in 7 SDI 45 v povezavi z *Upravnimi obvestili* št. 99-2002. Meni, da ti določbi omejujeta diskrecijsko pravico generalnih direktoratov, kar zadeva dodelitev PTGD, in da jim preprečujeta, da bi opravili učinkovito primerjavo odlik uradnikov. Tožeča stranka navaja, tretjič, nezakonitost člena 12 SDI 45. Ta člen naj bi v nasprotju s svojim besedilom ne bil prehodne narave, naj bi prevelik pomen pripisoval delovni dobi v razredu, ne določal meril dodelitve PPTON in napačno poveril njihovo dodelitev odborom za napredovanja. Tožeča stranka uveljavlja, četrtič, ugovor nezakonitosti zoper člen 9 in Prilogo I, točke 1, 2, 3, 5 in 6, k SDI 45. Posledica teh določb naj bi bila precenitev nekaterih storitev in kršitev enake obravnave uradnikov. Petič, tožeča stranka izpodbija zakonitost člena 7(2) SDI 45, ki naj bi dajal prednost uradnikom, zaposlenim v majhnih generalnih direktoratih.

Prvi ugovor zakonitosti zoper člen 2 SDI 43 in člene 3, 6, 7, 9, 10, 12 in 13 SDI 45

126 Tožeča stranka uveljavlja ugovor nezakonitosti zoper člen 2 SDI 43 in člene 3, 6, 7, 9, 10, 12 in 13 SDI 45, pri čemer se opira na člena 25 in 26 Kadrovskih predpisov in tudi njihov člen 45, v katerem so zagotovljeni enaka obravnava, napredovanje na podlagi delovne uspešnosti, upravičenost do kariere in preučitev primerjalnih odlik. Sklicuje se tudi na pravico do dobrega upravljanja ter do nepristranskega in poštenega postopka ter tudi pravico do zaslišanja.

Domnevno neodločilna narava TDU

– Trditve strank

127 Tožeča stranka trdi, da je večina uradnikov pravne službe prejela med 13 in 16 TDU. Napredovanja naj torej ne bi bila določena z delovno uspešnostjo, kot izhaja iz

poročil iz člena 45 Kadrovskih predpisov. Izhajala naj bi iz števila PT, ki se jih lahko dodeli največ do 21 točk. Vendar pa naj bi se te točke razdeljevale ne glede na delovno uspešnost. Posledica tega naj bi bila kršitev načela enake obravnave ter tudi načel napredovanja na podlagi delovne uspešnosti, upravičenosti do kariere in preučitve primerjalnih odlik, ki so zagotovljena s členom 45 Kadrovskih predpisov.

128 Komisija odgovarja, da so PT nagrada za delovno uspešnost in da izboljšujejo njene možnosti razlikovanja med uradniki glede na njihove sposobnosti.

– Presoja Sodišča prve stopnje

129 V skladu s členom 45(1), prvi pododstavek, Kadrovskih predpisov, OPI odobri napredovanja glede na preučitev primerjalnih odlik uradnikov in glede na periodična ocenjevalna poročila, v katera so vključeni.

130 Delovna uspešnost je tako bistveno merilo za napredovanja, druga merila, kot so starost ali delovna doba v razredu ali službi, pa se lahko upoštevajo samo podredno (sodba Sodišča z dne 14. julija 1983 v zadevi Ohrgaard in Delvaux proti Komisiji, 9/82, Recueil, str. 2379, točka 19, in zgoraj v točki 101 navedena sodba Vainker proti Parlamentu, točki 16 in 17; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 2003 v zadevi Callebaut proti Komisiji, T-241/02, RecFP, str. I-A-215 in II-1061, točka 44, in z dne 10. junija 2004 v zadevi Liakoura proti Svetu, T-330/03, ZOdl. JU, str. I-A-191 in II-859, točka 49). Poleg tega mora OPI zgoraj navedeno preučitev primerjalnih odlik opraviti skrbno in nepristransko v interesu službe in v skladu z načelom enake obravnave uradnikov (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 1993 v zadevi Tsirimokos proti Parlamentu, T-76/92, Recueil, str. II-1281, točka 21; Perakis proti Parlamentu, T-78/92, Recueil, str. II-1299, točka 16; z dne 5. novembra 2003 v zadevi Cougnon proti Sodišču Evropskih skupnosti, T-240/01, RecFP, str. I-A-263 in II-1283, točka 70; z dne 28. septembra 2004 v zadevi Tenreiro proti Komisiji, T-216/03, ZOdl. JU, str. I-A-245 in II-1087, točka 68, in z dne 15. septembra 2005 v zadevi Casini proti Komisiji, T-132/03, ZOdl. JU, str. I-A-253 in II-1169, točka 53).

131 V tako opredeljenem okviru ima OPI široko diskrecijsko pravico. Delovno uspešnost lahko preuči v skladu s postopkom ali metodo, ki se mu zdita najprimernejša (zgoraj v točki 130 navedene sodbe Tsirimokos proti Parlamentu, točka 16, Perakis proti Parlamentu, točka 14, Cougnon proti Sodišču Evropskih skupnosti, točka 62, in Tenreiro proti Komisiji, točka 68).

132 Z napredovalnim obdobjem 2003 in z namenom omogočiti objektivnejšo in lažjo primerjavo delovne uspešnosti uradnikov, ki lahko napredujejo, je bil s SDI 43 in SDI 45 uveden sistem napredovanja, ki temelji na kvantifikaciji delovne uspešnosti, za katero je značilna letna dodelitev TDU in PT uradnikom.

133 Najprej je treba poudariti, da ta novi sistem okrepi povezavo, vzpostavljeno s členom 45 Kadrovskih predpisov, med občasnim ocenjevanjem uradnikov in napredovanjem. Tako iz člena 2(1), tretji pododstavek, SDI 43 v povezavi z *Upravnimi obvestili* št. 99-2002 izhaja, da vsak uradnik prejme skupno oceno med nič in dvajset, ki se nato načeloma pretvori v število TDU, ki se lahko uporabijo za namene napredovanja. Poleg tega je v členu 10(2) SDI 45 določeno, da je napredovanje uradnika pogojeno s tem, da je ta v svojem zadnjem KOP skupaj zbral najmanj 10 TDU. Poleg tega v skladu s členom 6(4)(b), tretji pododstavek, SDI 45, uradniki, katerih KOP vsebuje „slabo“ ali „nezadostno“ oceno, ne morejo dobiti PT.

134 Nadalje je treba opozoriti, da je v členu 3 SDI 45 z naslovom „Temelji napredovanja“ pojasnjeno, da „je prva stvar, ki jo je treba upoštevati, […] število [TDU] in [PT], ki jih je posamezni uradnik zbral med letom ali v preteklih letih“. Seštevek TDU in PT bo uradnikom omogočil, da dosežejo ali po potrebi presežejo prag za napredovanje. PT same po sebi niso odločilne za napredovanje uradnika.

135 Nazadnje in predvsem je treba poudariti, da je, kot je jasno navedeno v členu 2(1), drugi pododstavek, SDI 43, „cilj [TDU] in tudi [PT] nagraditi delovno uspešnost in dodelitev [PT] mora biti vedno utemeljena z razmisleki, ki temeljijo na delovni uspešnosti“.

136 Kar zadeva PT, je v členu 6(4)(a) in (b) SDI 45 določena dodelitev PTGD do največ 10 točk. V skladu s členom 6(3) SDI 45 je cilj teh točk nagraditi uradnike, ki so presegli svoje osebne cilje, izkazali poseben trud in dosegli izredne rezultate, ki so zabeleženi v njihovih KOP. Poleg tega, kot je bilo že navedeno (glej točko 133 zgoraj), „slaba“ ali „nezadostna“ ocena v KOP izključuje vsako možnost, da bi zadevni uradnik dobil PT.

137 V členu 9 in Prilogi I k SDI 45 je predvidena dodelitev 1 ali 2 PTDN. Cilj teh točk je razlikovati med člani osebja, ki so uspešno opravili dodatne naloge v interesu institucije. Te naloge vključujejo dejavnosti „vodje usposabljanja/predavatelja“ ali različne prispevke k organizaciji natečajev ali paritetnim organom. Navesti je treba, da KOP vključujejo rubriko, namenjeno posebej seznamu zadevnih nalog.

138 Ker PTGD in PTDN prav tako temeljijo na delovni uspešnosti, njihova dodelitev poleg TDU ni v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov in zgoraj navedenimi načeli.

139 Nazadnje so bila za napredovalno obdobje 2003, prvo leto izvajanja novega postopka napredovanja, v členu 12(3) SDI 45 določena prehodna podrobna pravila, „da bi se delovna uspešnost lahko ustrezno upoštevala v daljšem obdobju“, tj. pravila, ki vključujejo dodelitev PPT (glej točko 58 zgoraj). Tožeča stranka je vložila ugovor

nezakonitosti, ki se posebej nanaša na to določbo, pri čemer se tudi tu sklicuje na kršitev člena 45 Kadrovskih predpisov. Vendar pa zaradi razlogov, navedenih v točki 191 in naslednjih, tega ugovora ni mogoče šteti za utemeljenega.

140 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

Neobstoj obrazložitve

– Trditve strank

141 Tožeča stranka trdi, da v nasprotju s členom 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov, v SDI 45 ni določeno, da je treba obrazložiti predloge in odločitve o dodelitvi PTGD, PTDN in PPT. Meni, da je ta neobstoj obrazložitve vir samovolje.

142 Komisija navaja, da je obveznost obrazložitve splošno načelo prava Skupnosti. Iz tega sklepa, da bi bila vključitev posebne določbe v SDI 45 odveč. Poleg tega naj bi to načelo določalo, da se obrazložijo samo akti, ki posegajo v položaj, in SDI 45 naj bi upoštevale to obveznost.

– Presoja Sodišča prve stopnje

143 Sodišče prve stopnje navaja, da mora biti v skladu s členom 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov vsaka odločitev, ki posega v položaj, obrazložena. Ne nalaga torej obrazložitve predlogov, priporočil ali mnenj, ki sami po sebi ne posegajo v položaj.

144 Zato, kar zadeva PTGD, člen 6(6) SDI 45 ne krši člena 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov, s tem ko paritetne odbore za ocenjevanje obvezuje, da svoje predloge utemeljijo samo, če se razlikujejo od predlogov generalnih direktoratov. Tudi člen 9 SDI 45 ne krši te določbe, ko odborom za napredovanja ne nalaga, da obrazložijo svoja priporočila glede dodelitve PTDN. Enaka ugotovitev velja za predloge, ki jih odbori za napredovanja izdelajo za dodelitev PPTON na podlagi člena 12(3)(a) SDI 45, in za člen 13(2) SDI 45, v skladu s katerim odbori za napredovanja izdajo obrazloženo mnenje samo, če predlagajo dodelitev PTP.

145 Poleg tega se člen 25, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov ne nanaša na odločitve generalnih direktoratov v zvezi z dodelitvijo PTGD, PPTGD in DPPT in tudi ne na odločitve OPI v zvezi s PTDN, PPTON in PTP, ker so to pripravljalni akti (glej točko 90 in naslednje zgoraj).

146 Kot je že bilo navedeno (glej točko 90 in naslednje zgoraj), je končni akt, s katerim se konča postopek napredovanja, kompleksne narave, saj obsega dve ločeni odločbi, tj. odločbo OPI o določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo, in odločbo OPI o določitvi skupnega števila točk, na kateri temelji prva zgoraj navedena odločba. Zadevni uradniki lahko glede na svoj položaj vložijo pritožbo zoper eno ali drugo odločbo ali zoper obe.

147 V tem okviru je treba opozoriti, da je obveznost obrazložitve v zvezi z napredovanjem izpolnjena, kadar OPI obrazloži svojo odločbo o zavrnitvi pritožbe, vložene na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča z dne 30. oktobra 1974 v zadevi Grassi proti Svetu, 188/73, Recueil, str. 1099, točke od 11 do 13, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 29. septembra 2005 v zadevi Napoli Buzzanca proti Komisiji, T-218/02, ZOdl. JU, str. I-A-267 in II-1221, točka 59).

148 Iz tega sledi, da je treba ta del tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Neupoštevanje člena 26 Kadrovskih predpisov in pravic do obrambe v SDI 45

– Trditve strank

149 Tožeča stranka trdi, da odločbe o dodelitvi PT pomenijo zaključek postopka, ki bi lahko temeljil na elementih, ki niso vključeni v spis uradnikov, in ki zadevnim osebam ne priznava pravice do zaslišanja, preden uprava sprejme akt, ki posega v njihov položaj. Zlasti naj bi OPI odločal o internih pritožbah po koncu nekontradiktornega postopka. Dodelitev PT naj bi tako kršila pravice do obrambe in člen 26, prvi odstavek, (a), Kadrovskih predpisov.

150 Komisija izpodbija, da SDI 45 kršijo pravice do obrambe in prepoved upoštevanja elementov, ki niso vključeni v osebni spis uradnika. SDI 45 naj ne bi omogočale upoštevanja takih elementov. Poleg tega naj bi uradniki imeli možnost zaslišanja med postopkom napredovanja. V členu 13 SDI 45 je predvidena pritožba zoper odločbo o dodelitvi PT pred zaključkom postopka napredovanja. Poleg tega postopka napredovanja ni mogoče primerjati s postopki, „uvedenimi zoper osebo“. Zato naj bi bila sodna praksa v zvezi s pravico do zaslišanja pred sprejetjem akta, ki posega v položaj, neupoštevna.

– Presoja Sodišča prve stopnje

151 V členu 26 Kadrovskih predpisov je navedeno, da mora osebni spis uradnika obsegati „(a) vse dokumente v zvezi z njegovim upravnim statusom in vsa poročila glede njegovih sposobnosti, učinkovitosti in vedenja“ in „(b) vse uradnikove pripombe na te dokumente“. V istem členu je navedeno, da „institucija dokumentov iz pododstavka (a) ne more uporabiti proti uradniku ali se nanje sklicevati, razen v primeru, da so ga z njimi seznanili pred vložitvijo“.

152 Cilj člena 26 Kadrovskih predpisov je zagotoviti uradnikovo pravico do obrambe, tako da preprečuje, da bi OPI sprejemal odločitve, ki vplivajo na njegov upravni status in njegovo kariero, tako da bi se oprl na dejstva v zvezi z njegovim vedenjem, ki niso navedena v njegovem osebnem spisu (zgoraj v točki 130 navedena sodba Sodišča prve stopnje Perakis proti Parlamentu, točka 27; z dne 8. junija 1995 v zadevi Allo proti Komisiji, T-496/93, RecFP, str. I-A-127 in II-405, točka 75; z dne 30. septembra 2003 v zadevi Kenny proti Sodišču Evropskih skupnosti, T-302/02, RecFP, str. I-A-235 in II-1137, točka 32, in z dne 4. maja 2005 v zadevi Schmit proti Komisiji, T-144/03, ZOdl. JU, str. I-A-101 in II-465, točka 133). Uporablja se za napredovanja, ker zgoraj navedeni izraz „upravni status“ obsega zlasti glavne dogodke v karieri (zgoraj navedena sodba Schmit proti Komisiji, točka 134).

153 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da navedeni očitek sloni samo na preprostih trditvah tožeče stranke, ki ni dokazala, da odločbe o dodelitvi PT, izmed katerih nekaterih ni izdal OPI, temeljijo na drugih elementih, kot so ocenjevalna poročila, ki niso vključeni v spise uradnikov.

154 SDI 45 ne vsebujejo nobene določbe, ki bi Komisiji dovoljevala, da se oddalji od člena 26 Kadrovskih predpisov, kot ga razlaga sodna praksa. Nasprotno, očitno je, da je z nekaterimi določbami SDI 45 vzpostavljena neposredna povezava med dodelitvijo PT in KOP.

155 Iz člena 6 SDI 45 tako izhaja, da PTGD dodelijo generalni direktorji ali direktorji po preučitvi rezultatov KOP in glede na delovno uspešnost zadevnih uradnikov, zabeleženo v KOP. Poleg tega KOP vključujejo rubriko v zvezi z dodatnimi nalogami, opravljenimi v interesu Komisije med ocenjevalnim obdobjem, na podlagi katere se nato dodelijo PTDN.

156 Poudariti je treba, da je izdelava KOP del kompleksnega postopka, v katerega so uradniki tesno vključeni v skladu s členom 43 Kadrovskih predpisov, na podlagi katerega se o periodičnih poročilih obvesti zadevno osebo, ki „ima pravico dati vsa ustrezna pojasnila“.

157 Nazadnje se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na kršitev pravic do obrambe v zvezi z odločbami o dodelitvi PT, vključno z odločbo OPI o odločitvi o internih pritožbah, navedeno v členu 13 SDI 45, ker so navedene odločbe samo pripravljalni akti za odločbi o določitvi skupnega števila točk za napredovanje in določitvi seznama uradnikov, ki napredujejo. Pravice do obrambe se ne uporabljajo za take akte, ampak za akte, ki posegajo v položaj (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 2000 v zadevi F proti Komisiji, T-211/98, RecFP, str. I-A-107 in II-471, točki 28 in 29 ter navedena sodna praksa).

158 Posledično je treba ta del tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Učinkovitost pritožb na podlagi člena 13 SDI 45

– Trditve strank

159 Tožeča stranka trdi, da naj bi OPI v resnici ne preučil pritožb, vloženih na podlagi člena 13 SDI 45. Ta naj bi samo odobril predloge odborov za napredovanja.

160 Komisija to izpodbija in trdi, da ji pristojnost, ki ji je podeljena s členom 13 SDI 45, ne preprečuje, da bi sprejela predloge odborov za napredovanja.

– Presoja Sodišča prve stopnje

161 Če bi ta očitek razlagali tako, da izpodbija zakonitost člena 13 SDI 45, zadostuje ugotovitev, da sloni na preprosti trditvi tožeče stranke in ni predmet nobene pravne utemeljitve. Dodatno tega člena ni mogoče razlagati tako, da je OPI oproščen dejanske preučitve zadevnih pritožb, ker mu nasprotno pridržuje pristojnost odločanja. Vprašanje, ali je OPI dejansko preučil interno pritožbo tožeče stranke, je predmet drugega tožbenega razloga (točka 304 spodaj).

Kršitev načela dobrega upravljanja ter pravice do nepristranskega in poštenega postopka

162 Tožeča stranka nazadnje navaja kršitev načela dobrega upravljanja ter pravice do nepristranskega in poštenega postopka.

163 Vendar pa ne navede drugačnih trditev od trditev, preučenih zgoraj. Očitek je zato neutemeljen. Vsekakor se Sodišče prve stopnje sklicuje na zgornja razmišljanja.

164 Glede na zgornje ugotovitve je treba zavrniti ugovor nezakonitosti zoper člen 2 SDI 43 in člene 3, 6, 7, 9, 10, 12 in 13 SDI 45.

Drugi ugovor nezakonitosti zoper člena 6 in 7 SDI 45 v povezavi z Upravnimi obvestili *št. 99-2002, v katerih naj bi bilo določeno ciljno povprečje, ki omejuje diskrecijsko pravico generalnih direktoratov*

Trditve strank

165 Tožeča stranka uveljavlja ugovor nezakonitosti zoper člena 6 in 7 SDI 45 v povezavi z *Upravnimi obvestili* št. 99-2002. Svoj tožbeni razlog opre na kršitev člena 45 Kadrovskih predpisov, načela enake obravnave in načela upravičenosti do kariere.

166 Tožeča stranka meni, da so z zadevnima določbama določene kvote TDU in PTGD za generalne direktorate. Prvič, ti naj bi bili pozvani, naj ne prekoračijo „ciljnega povprečja“ 14 TDU v vsakem razredu, in vsaka prekoračitev tega povprečja za več kot eno točko naj bi povzročila ustrezno zmanjšanje števila PTGD, ki jim je dodeljeno. Drugič, nobene možnosti naj ne bi bilo, da se generalnim direktoratom odobri več kot 2,5 PTGD na uradnika. Tožeča stranka meni, da so te kvote zavezujoče. Omejevale naj bi prosto presojo generalnih direktoratov in preprečevale učinkovito primerjavo delovne uspešnosti uradnikov, upravičenih do napredovanja. Možnost, predvidena v členu 6(1) SDI 45, da se zaprosi za odstopanje od tega ciljnega povprečja, naj ne bi ustrezno odpravljala te omejitve, ker naj bi bila odvisna od pobude vsakega generalnega direktorata, ker naj bi bila diskrecijska in ker naj bi

jo morali odobriti odbori za napredovanja, čeprav naj bi imel pristojnost za odločanje na področju napredovanja samo OPI. Učinek zgoraj navedenih kvot naj bi bil, da naj bi bil seznam uradnikov, ki napredujejo, bolj odvisen od „strategij“ vsakega generalnega direktorata kot od dejanske primerjave delovne uspešnosti uslužbencev.

167 Komisija odgovarja, da je v *Upravnih obvestilih* št. 99-2002 predvideno samo ciljno povprečje 14 točk. Cilj tega povprečja naj bi bil zakonit. Cilj tega povprečja naj ne bi bil omejiti prosto presojo ocenjevalcev v posameznih primerih, ampak preprečiti splošno inflacijo ocen, ki bi privedla do njihovega razvrednotenja. To povprečje naj poleg tega ne bi bilo zavezujoče. Prekoračitev, ki bi ostala pod 15 točkami, naj ne bi imela posledic. Nad tem številom naj bi se število PTGD zmanjšalo, razen če bi bilo odobreno odstopanje. Ta možnost pridobitve odstopanja na podlagi člena 6(1) SDI 45 naj bi nazadnje pomenila rešitev težav, ki jih povzročata obstoj kvote 2,5 PTGD na uslužbenca in morebitna koncentracija izjemnih uradnikov v nekaterih generalnih direktoratih.

Presoja Sodišča prve stopnje

168 Opozoriti je treba, da lahko OPI na podlagi svoje široke diskrecijske pravice opravi preučitev primerjalnih odlik v skladu s postopkom ali metodo, ki se mu zdita najprimernejša (glej točko 131 zgoraj).

169 Kot je bilo navedeno v sporočilu SEC(2001) 1697, „novi postopek napredovanja označuje prekinitev s preteklostjo“. Glede na pretekle ugotovitve velike heterogenosti v ocenah uradnikov v različnih generalnih direktoratih in posledično težavo OPI, da opravi preučitev primerjalnih odlik vseh zadevnih uradnikov ob upoštevanju načela enake obravnave, si je Komisija prizadevala dodatno objektivizirati poklicno

ocenjevanje osebja, da bi vzpostavila čim bolj pošten sistem napredovanja. Ta cilj je izražen s kvantifikacijo delovne uspešnosti s sistemom točk in z določbami SDI 45, ki naj bi zagotovile skladnost pri dodeljevanju teh točk na ravni celotne Komisije.

170 Tako je v členu 6(1) SDI 45 določeno, da imajo generalni direktorati na voljo kvoto PTGD, ki je enaka 2,5-kratniku števila uradnikov, ki glede na razred še lahko napredujejo in so zaposleni v navedenem generalnem direktoratu. V isti določbi je navedeno, da „se generalnim direktoratom, katerih povprečje v smislu [TDU] za določen razred za več kot eno točko presega ciljno povprečje Komisije, kvota [PT] zmanjša za znesek, ki se natančno ujema s tem presežkom“. V *Upravnih obvestilih* št. 99-2002 je pojasnjeno, da „se generalni direktorati pozovejo, naj svoje osebje ocenijo ob upoštevanju povprečja 14 [TDU] od 20 (imenovanega ‚ciljno povprečje‘). To povprečje 14 točk je treba upoštevati v vsakem razredu v vsakem generalnem direktoratu“. Poleg tega je v njih pojasnjeno, da „se generalni direktorati, ki so za določen razred dosegli povprečje nad 15, kaznujejo. Kazen vključujejo zmanjšanje kvote [PT], ki jo ima na voljo [generalni direktorat] za ta razred za napredovalno obdobje“.

171 Navesti je tudi treba, da je v členu 6(1) SDI 45 določeno, da imajo generalni direktorati, če utemeljijo presežek, možnost, da zadevo predložijo odboru za napredovanja, ki lahko izjemoma odloči, da se opravljeno znižanje v celoti ali deloma razveljavi.

172 V nasprotju s trditvami tožeče stranke obstoj kvote PTGD in tudi ciljno povprečje ne moreta omejiti proste presoje generalnih direktoratov v obsegu, ki bi bil v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov, načelom enake obravnave in načelom upravičenosti do kariere. Nasprotno, očitno je, da ta mehanizma lahko spodbujata učinkovito izražanje ocene, ki predstavlja odlike uradnikov, in hkrati zagotavljata najvišjo raven primerljivosti ocen v vseh generalnih direktoratih Komisije ter posledično enako obravnavo navedenih uradnikov, ki jo tožeča stranka

izrecno zahteva. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v praksi preučitev primerjalnih odlik opraviti na enaki podlagi ter na podlagi primerljivih virov podatkov in informacij (glej zlasti zgoraj v točki 130 navedeno sodbo Sodišča prve stopnje Tsirimokos proti Parlamentu, točka 21, in sodbo z dne 21. septembra 1999 v zadevi Oliveira proti Parlamentu, T-157/98, RecFP, str. I-A-163 in II-851, točka 35).

173 Kar zadeva kvoto PTGD, ta ustreza splošnemu cilju PT, s katerimi naj bi nagradili tiste izmed uradnikov, ki so najzaslužnejši, da bi povečali njihove možnosti za napredovanje (točka 4 zgoraj). Omejitev števila razpoložljivih točk lahko namreč spodbudi generalne direktorate, da opravijo tako izbiro. Ta cilj je sam po sebi združljiv s členom 45 Kadrovskih predpisov, enako obravnavo in upravičenostjo do kariere.

174 Kar zadeva ciljno povprečje, je treba navesti, da zgoraj navedeni sistem generalnim direktoratom ne nalaga absolutne obveznosti upoštevanja navedenega povprečja, ampak jih spodbuja, da ga upoštevajo.

175 Kljub vsemu dejstvo, da generalni direktorati upoštevajo ciljno povprečje, ki jim je dano, nikakor ne pomeni, da je njihova prosta presoja omejena v obsegu, ki je v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov, načelom enake obravnave in načelom upravičenosti do kariere.

176 Prvič, to povprečje namreč matematično izraža oceno storitev povprečnega uradnika. Ne omejuje možnosti ocenjevalcev, da med individualnimi ocenami storitev vsakega uradnika razlikujejo glede na to, ali so te storitve pod tem povprečjem ali nad njim. Razponi, navedeni v *Upravnih obvestilih* št. 99-2002, ne spremenijo te ugotovitve. V teh obvestilih je ocenjevalcem samo priporočeno, da rezervirajo, prvič, ocene od 17 do 20 za uradnike, ki zaslužijo hitro napredovanje;

drugič, ocene od 12 do 16 za uradnike, ki zaslužijo običajno napredovanje; tretjič, ocene od 10 do 11 za uradnike, ki bi morali samo počasi napredovati; četrtič, ocene pod 10 za uradnike, ki morajo izboljšati svojo storilnosti in ki ne morejo napredovati v zadevnem obdobju. V istih *Upravnih obvestilih* je navedeno, da „bo ocena od 17 do 20 dodeljena približno 15 odstotkom uradnikov, ocena od 12 do 16 približno 75 odstotkom uradnikov in ocena od 10 do 11 približno 10 odstotkom“. Vendar pa ti razponi izhajajo samo iz opažanja načina, kako so bila napredovanja na splošno odobrena v preteklosti. So samo okvirni in neobvezujoči. Poleg tega se za razliko od ciljnega povprečja zgoraj navedeni razponi ne spodbujajo. Njihovo neupoštevanje nima nobene posledice. Iz tega sledi, da ciljno povprečje, celo v povezavi s temi razponi, ocenjevalcem ne preprečuje, da bi uporabili zelo širok razpon ocen.

177 Poleg tega v SDI 43 in SDI 45 ni prepovedana uporaba ocen, ki vključujejo decimalke. V členu 4(4) SDI 43 je izrecno predvidena uporaba polovičnih točk in v *Upravnih obvestilih* št. 99-2002 je predlagana ocena od „10 do 11“ za uradnike, ki si zaslužijo počasno napredovanje. Ocenjevalci imajo torej možnost, da niansirajo svojo oceno uradnikov.

178 Dejstvo, da ocenjevalcem ostanejo na razpolago vse točke, razlikuje sistem, vzpostavljen s členom 6(1) SDI 45 in zgoraj navedenimi *Upravnimi obvestili*, od sistema, ki je bil razveljavljen s sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. septembra 2003 v zadevi Tatti proti Komisiji (T-296/01, RecFP, str. I-A-225 in II-1093). Prvič, ta sistem je bil obvezujoč. Poleg tega je povprečje povezoval z zgornjo mejo 30 točk, kar je bilo nižje od teoretično dostopnega najvišjega števila 50 točk.

179 Drugič, navedba ciljnega povprečja 14 od 20 omogoča preprečevanje tveganja inflacije ocen. Učinek te inflacije bi bil, da bi zmanjšala razpon točk, ki ga dejansko uporabljajo ocenjevalci, in s tem škodovala funkciji ocenjevanja, ki je čim bolj točno izraziti odlike ocenjenih uradnikov in omogočiti njihovo učinkovito primerjavo. Izpodbijani sistem nasprotno obvezuje ocenjevalce, da opravijo natančnejšo primerjavo osebnih odlik vsakega uradnika.

180 Tretjič, navedba ciljnega povprečja omogoča tudi zmanjšanje tveganja razhajanja v povprečjih ocen, ki jih uporabijo različni generalni direktorati, kar ne bi bilo utemeljeno z objektivnimi razmisleki, povezanimi z odlikami uradnikov, ki se ocenjujejo. Tako torej varuje uradnike pred diskriminatorno obravnavo glede na to, ali pripadajo enemu ali drugemu generalnemu direktoratu.

181 Četrtič, sistem ciljnega povprečja upošteva najpogosteje opaženo realnost, tj. homogeno razdelitev uradnikov, ki se ocenjujejo, okoli povprečne ravni delovne uspešnosti. Zato je Komisija iz tega statističnega opažanja lahko sklenila, da po vsej verjetnosti določitev ciljnega povprečja, ki predstavlja to povprečje, ne bo omejila proste presoje ocenjevalcev.

182 Tožeča stranka vseeno trdi, da ciljno povprečje povzroča težave v službah, v katerih so zbrani zelo dobri uradniki.

183 Vendar pa je v členu 6(1) SDI 45 generalnim direktoratom dovoljeno, da se oddaljijo od ciljnega povprečja, kadar se njihov posebni položaj ne ujema s splošno resničnostjo. Prekoračitev ciljnega povprečja za eno točko namreč nima nobene posledice. Poleg tega, če je prekoračitev večja od ene točke, ima zadevni generalni direktorat možnost, da zadevo predloži odboru za napredovanja, ki lahko izjemoma

odloči, da se zmanjšanje števila PT, opravljeno v primeru take prekoračitve, v celoti ali delno razveljavi, če ta generalni direktorat ustrezno utemelji presežek. Koncentracija zelo dobrih uradnikov očitno pomeni tako utemeljitev.

184 Tožeča stranka tudi trdi, da zgoraj navedeno odstopanje ni „ustrezno sredstvo“, ker je odvisno od pobude generalnih direktoratov in ker je njegova odobritev v diskrecijski pristojnosti odbora za napredovanja in ne OPI, ki ima edini pristojnost za odločanje na področju napredovanja.

185 Poleg ugotovitve popolnega neobstoja utemeljitev v podporo kritiki v zvezi s pobudo generalnih direktoratov je treba navesti, da se ta pobuda zdi popolnoma utemeljena in logična v okviru sistema, ki lahko privede do zmanjšanja števila PTGD, dodeljenega samim generalnim direktoratom in ne posameznemu uradniku.

186 Kar zadeva „diskrecijsko“ pristojnost odborov za napredovanja, je treba opozoriti, da v skladu s členom 45(1), prvi stavek, Kadrovskih predpisov, o napredovanju odloči OPI in to po preučitvi primerjalnih odlik uradnikov, ki lahko napredujejo, opravljeni v skladu s postopkom ali metodo, ki se mu zdita najprimernejša. V tem pogledu odločitve odbora za napredovanja, da razveljavi ali ne v celoti ali delno zmanjšanje PTGD zaradi prekoračitve ciljnega povprečja, ni mogoče obravnavati enako kot zgoraj navedene odločitve o napredovanju. Odločba odbora za napredovanje spada v okvir novega postopka napredovanja, ki ga je opredelil OPI, tako da ni mogoče veljavno trditi, da pristojnosti, ki jih temu organu dajejo Kadrovski predpisi, niso bile upoštevane.

187 Nazadnje je treba opozoriti, da je poleg splošnih aritmetičnih mehanizmov, ki jih vsebuje člen 6(1) SDI 45, v členu 13 SDI 45 določeno, da lahko vsak uradnik vloži interno pritožbo, na podlagi katere mu lahko OPI dodeli eno ali več PTP „zunaj kvote generalnega direktorata“. V skladu z *Upravnimi obvestili* št. 82-2003 je OPI tako dodelil 156 PTP uradnikom kategorije A, ki so vložili tako pritožbo.

188 Člen 6(1) v povezavi s členom 13 SDI 45 označuje ravnotežje novega sistema napredovanja, ki naj bi OPI zagotovil boljšo podlago za izvedbo preučitve primerjalnih odlik vseh uradnikov, upravičenih do napredovanja v zadevni razred, tako da zagotavlja najvišjo možno raven skladnosti ocen med različnimi generalnimi direktorati Komisije.

189 Tako je očitno, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke kvote iz člena 6(1) SDI 45 in *Upravnih obvestil* št. 99-2002 nikakor ne izključujejo preučitve primerjalnih odlik uradnikov, ki lahko napredujejo, in same po sebi ne nalagajo izbire „strategij“, ki so nezdružljive s členom 45 Kadrovskih predpisov ter načeloma enakosti in upravičenosti do kariere. Taka izbira bi pokazala samo na nepravilnost pri izvajanju SDI 45.

190 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti zavrniti, glede na to, da dejstvo, da naj bi Komisija spremenila pravila, ki se uporabljajo od napredovalnega obdobja 2004, nikakor ne more vplivati na zakonitost sistema, uvedenega za predhodno obdobje.

Tretji ugovor nezakonitosti zoper člen 12 SDI 45, ki naj bi prevelik pomen pripisoval delovni dobi, bil nenatančen in naj ne bi upošteval pristojnosti OPI

191 Tožeča stranka uveljavlja ugovor nezakonitosti zoper člen 12 SDI 45. Prehodni ukrepi, ki jih vsebuje, naj bi bili v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov. Najprej graja njihovo prehodno naravo. Nadalje trdi, da delovni dobi v razredu dajejo odločilni pomen. Nazadnje izpodbija pristojnost odborov za napredovanja za dodelitev PPTON.

Prehodna narava člena 12 SDI 45

– Trditve strank

192 Tožeča stranka izpodbija prehodno naravo člena 12 SDI 45, ker naj bi bila v členu 13 splošnih določb za izvajanje člena 45 Kadrovskih predpisov, sprejetih 24. marca 2004, v bistvu ohranjena kategorija PPTGD in v celoti obnovljena kategorija PPTON.

193 Komisija odgovarja, da je s členom 12 SDI 45 dejansko uveden prehodni sistem, ki bo postopoma ukinjen, kot kažejo spremembe, uvedene z zgoraj navedenimi splošnimi določbami za izvajanje z dne 24. marca 2004.

– Presoja Sodišča prve stopnje

194 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da je v členu 12(3), prvi stavek, SDI 45 določeno, da „so uvedena prehodna podrobna pravila, da bi se delovna uspešnost lahko ustrezno upoštevala v daljšem obdobju“. Ta podrobna pravila so opredeljena v členu 12(3)(a) in (b) SDI 45. V skladu z opombo št. 5 SDI 45 se člen 12 nanaša na „prvo napredovalno obdobje, ki bo leta 2003“. Njihova predhodna narava je tako potrjena. Dejstvo, da naj bi bile nekatere določbe člena 12 pozneje podaljšane, ne more vplivati na njihovo zakonitost, ki jo je treba presojati glede na besedilo, kot se uporablja.

195 Očitek, s katerim se izpodbija prehodna narava člena 12, je zato treba zavrniti.

Domnevni odločilni pomen, ki ga PPT dajejo delovni dobi v razredu

– Trditve strank

196 Tožeča stranka navaja, da se na podlagi člena 12(3)(a), prvi stavek, SDI 45 PPTGD dodelijo na podlagi delovne dobe v razredu in ne glede na delovno uspešnost uradnikov. Imele naj bi odločilen pomen. Tožeča stranka namreč poudarja, da lahko PPTGD znašajo do 7 točk, medtem ko se TDU praktično dodelijo samo v razponu 3 točk, ker se na splošno uvrstijo med 13 in 16 točkami. Iz člena 45 Kadrovskih predpisov pa naj bi izhajalo, da se lahko delovna doba v razredu upošteva le podredno.

197 Dodaja, da potreba po izvedbi prehoda z enega sistema napredovanja na drugega ne more upravičiti te določbe. Tožeča stranka v zvezi s tem navaja, da naj bi Parlament in Sodišče vzpostavila sisteme za pretvorbo prejšnjih ocen v točke, ki so niso tako v protislovju s pravilom napredovanja na podlagi delovne uspešnosti. Nazadnje trdi, da bi Komisija lahko upoštevala delovno uspešnost v daljšem obdobju, tako da bi uporabila že uporabljeno metodo povprečja analitičnih ocen, ki jih vsebujejo ocenjevalna poročila. Mehanizem PPTGD, ki pripisuje večji pomen delovni dobi v razredu, naj bi zato šel prek tega, kar je nepogrešljivo za zagotovitev urejenega prehoda s starega sistema na nov sistem.

198 Tožeča stranka nadalje meni, da enaka kritika v bistvu velja za člen 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45. Ugotavlja tudi, da v tej določbi niso določena natančna merila za dodelitev PPTON. Odločbe o napredovanju naj bi tako lahko bile „določene s samovoljnimi in neobrazloženimi odločitvami na način, ki je v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov, načelom upravičenosti do kariere in načelom enake obravnave“.

199 Tožeča stranka tudi trdi, da naj bi člen 12(3)(b) SDI 45 kršil člen 45(1) Kadrovskih predpisov. V skladu s sodbo Sodišča z dne 13. decembra 2001 v zadevi Cubero Vermurie proti Komisiji (C-446/00 P, Recueil, str. I-10315, točka 36) naj bi namreč člen 45 Kadrovskih predpisov nasprotoval avtomatičnemu napredovanju uradnikov, ki niso napredovali v predhodnem obdobju, čeprav so že bili na seznamu najzaslužnejših. Tožeča stranka dodaja, da je v *Upravnih obvestilih* št. 18-2003 ponujen dodatek 4 DPPT vsakemu generalnemu direktoratu, ki da najmanj 6 PTGD takemu uradniku. Vendar pa naj bi PTGD ne bile zanesljiv pokazatelj delovne uspešnosti. Delovna doba v razredu naj bi bila znova nagrajena.

200 Komisija navaja, da naj bi bil cilj spornega postopka napredovanja nagraditi delovno uspešnost v daljšem obdobju. Poudarja, da uradnik ne more prejeti več kot 7 PPTGD, kar ustreza največ sedmim letom v razredu. Cilj te omejitve naj bi bil, da ne bi v ospredje prihajali uradniki, katerih kariera je še posebej počasna.

201 Komisija nadalje navaja, da iz *Upravnih obvestil* št. 82-2003 izhaja, da naj bi PPTON izravnale morebitne neugodnosti, povezane s prehodom med starim in novim sistemom, ki sicer ne bi bile zadostno upoštevane.

202 Komisija v zvezi z DPPT tudi trdi, da naj bi bilo načelo, navedeno v sodbi Cubero Vermurie proti Komisiji, točka 199 zgoraj, brez pomena v obravnavanem primeru. Praksa, ki jo graja ta sodba, naj bi namreč vključevala avtomatično napredovanje uradnikov, ki so bili v predhodnem napredovalnem obdobju na seznamu najzaslužnejših. Vendar pa naj bi bile DPPT samo ena kategorija PT, ki je določena s SDI 45. Poleg tega naj ne bi bile med najpomembnejšimi, saj ne morejo preseči 4 točk. V sodbi Cubero Vermurie proti Komisiji je jasno navedeno, da lahko institucija v postopku napredovanja upošteva dejstvo, da je uradnik na seznamu starih kandidatov.

203 Nazadnje Komisija navaja, da sistema pretvorbe ocen v točke ni uporabila zaradi težav, ki izhajajo iz nezadostne usklajenosti starih ocenjevalnih poročil.

– Presoja Sodišča prve stopnje

204 Najprej je treba navesti, da je v naravi spremembe predpisov, da se na določen datum uvedejo novi položaji, pri čemer se poskrbi za upoštevanje predhodno nastalih položajev. V obravnavanem primeru je bil OPI pristojen, da prehodno poskrbi za spremembo pravil v zvezi z napredovanjem uradnikov, tako da upošteva omejitve, ki so del prehoda z enega načina upravljanja na drugega.

205 Novi sistem napredovanja je začel veljati v napredovalnem obdobju 2003 in s členom 12(3) SDI 45 so bila torej določena prehodna podrobna pravila, da bi se upoštevala delovna uspešnost, ki so jo v svojem razredu dosegli uradniki, ki so bili v času začetka veljavnosti navedenega sistema v službi Komisije. Ta podrobna pravila zajemajo dodelitev različnih prehodnih točk tem uradnikom.

206 V členu 12(3)(a), prvi stavek, SDI 45 je določeno, da se uradnikom po uradni dolžnosti dodeli ena PPTGD za leto, dopolnjeno v razredu, do največ 7 PPTGD. Kot navaja Komisija, je število let, dopolnjenih v razredu, mogoče šteti za objektivni, a samo delni kazalnik delovne uspešnosti, ki jo je dosegel uradnik. Vendar pa je nesporno, da generalni direktorati v zvezi s tem nimajo nobene diskrecijske pravice in da število PPTGD, dodeljeno uradniku, nujno ustreza številu let delovne dobe v njegovem razredu do zgornje meje 7 let.

207 V členu 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45 je dovoljena dodelitev največ 2 PPTON na uradnika. V skladu z *Upravnimi obvestili* št. 82-2003 in odgovori Komisije na vprašanja Sodišča prve stopnje so bile te PPTON uvedene, da bi pravično rešili posebne težave, povezane s prehodom med starim in novim sistemom. Dejstvo ostaja, da ta posebni cilj PPTON nujno spada v okvir cilja vseh prehodnih točk, katerega del so, tj. upoštevanja delovne uspešnosti, ki jo je uradnik dosegel od svojega zadnjega napredovanja. Zato člen 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45 sam po sebi ne krši člena 45 Kadrovskih predpisov. Dejstvo, da bi lahko dodelitev PPTON pripeljala, kot trdi tožeča stranka, do samovoljnih napredovanj, naj bi izhajalo iz individualne uporabe člena 12 SDI 45 in ne njegove notranje nezakonitosti.

208 Nazadnje je v členu 12(3)(b) SDI 45 generalnim direktoratom dana možnost, da glede na *Upravna obvestila* št. 18-2003 in 34-2003 dodelijo do 4 DPPT uradnikom, ki so bili predlagani v predhodnem obdobju, a niso napredovali.

209 V zvezi s tem je treba opozoriti, da ima OPI pri oceni primerjalnih odlik načeloma pravico upoštevati dejstvo, da je uradnik že bil predlagan za napredovanje v predhodnem obdobju, če se njegove zasluge niso zmanjšale in da se njegove odlike ocenijo v primerjavi z odlikami drugih kandidatov za napredovanje (sodba Sodišča z dne 9. novembra 2000 v zadevi Komisija proti Hamptaux, C-207/99 P, Recueil, str. I-9485, točka 19, in zgoraj v točki 130 navedena sodba Casini proti Komisiji, točki 69 in 70). Toda praksa, ki vključuje avtomatično napredovanje starega kandidata iz predhodnega obdobja, krši načelo preučitve primerjalnih odlik uradnikov, upravičenih do napredovanja, določeno v členu 45 Kadrovskih predpisov (zgoraj v točki 130 navedena sodba Tenreiro proti Komisiji, točka 82).

210 V obravnavanem primeru je nesporno, da so DPPT samo ena od petih kategorij PT in da njihova dodelitev ne vodi avtomatično do napredovanja. Poleg tega iz člena 12 (3), prvi pododstavek, (b) SDI 45 v povezavi z *Upravnimi obvestili* št. 18-2003 izhaja, da za dodelitev DPPT veljata dva pogoja. Tako je v *Upravnih obvestilih* pojasnjeno, da bodo uradniki, ki so bili predlagani v napredovalnem obdobju 2002, a niso napredovali, „lahko prejeli do 4 [DPPT], če dobijo najmanj [6 PT] in če je rezultat primerjave odlik potrjen“. Iz tega sledi, da se DPPT dodelijo uradnikom, ki so bili predlagani, a niso napredovali v obdobju 2002, ki še naprej izkazujejo iste odlike ali večje odlike, in to po preučitvi njihovih primerjalnih odlik glede na odlike drugih kandidatov za napredovanje.

211 Zgoraj navedena obveznost pridobitve najmanj 6 PTGD, ki je zahteva, glede katere se tožeča stranka in Komisija strinjata, namreč pomeni, da lahko samo posebej uspešni uradniki pridobijo DPPT. Opozoriti je treba, da so s PTGD nagrajene posebne odlike, zabeležene v KOP zadevnih uradnikov, in da omemba „slabe“ ali „nezadostne“ ocene v KOP izključuje vsako možnost, da bi zadevni uradnik dobil PT. Ugotoviti je torej treba, da člen 12(3), prvi pododstavek, (b) SDI 45 v povezavi z *Upravnimi obvestili* št. 18-2003 ni v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov in da kritika tožeče stranke torej ni utemeljena.

212 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da samo pogoji za dodelitev PPTGD vključujejo upoštevanje delovne dobe v razredu v nasprotju s pravili, ki običajno urejajo postopke napredovanja.

213 Vendar pa je treba kritike tožeče stranke obravnavati ob upoštevanju dejstva, da so pravila, ki se izpodbijajo z ugovorom, prehodni ukrepi. Omejitve, ki so del prehoda z enega načina upravljanja na drugega, lahko, kar zadeva kariero uradnikov, zahtevajo, da se uprava začasno in v določenih mejah oddalji od stroge uporabe stalnih pravil in načel, ki se običajno uporabljajo za zadevne okoliščine. Vendar pa morajo biti taki odmiki utemeljeni z nujno potrebo, povezano s prehodom, njihova trajanje in obseg pa ne smeta presegati tega, kar je nepogrešljivo za urejen prehod z enega sistema na drugega (sodba Sodišča prve stopnje z dne 11. februarja 2003 v zadevi Leonhardt proti Parlamentu, T-30/02, RecFP, str. I-A-41 in II-265, točka 51).

214 V obravnavanem primeru je sprejetje sistema, za katerega sta značilni kvantifikacija delovne uspešnosti in potreba, da se z obdobjem 2003 doseže določen prag, ki ustreza skupnemu številu TDU in PT, da bi uradnik lahko napredoval, pomenilo upoštevanje delovne uspešnosti, ki so jo uradniki dosegli od svojega zadnjega napredovanja, v obliki dodelitve določenega števila točk in po metodi, ki upošteva načelo enake obravnave.

215 Ukrep, ki vključuje avtomatično dodelitev PPTGD na podlagi delovne dobe v razredu, izpolnjuje to nujno potrebo, povezano s prehodom, in določbe SDI 45, ki omejujejo njegov obseg, omogočajo ugotovitev, da OPI ni presegel tega, kar je bilo nepogrešljivo za zagotovitev urejenega prehoda z enega sistema na drugega.

216 Prvič, s SDI 45 je čas veljavnosti člena 12 omejen samo na napredovalno obdobje 2003.

217 Drugič, s členom 12(3)(a), prvi stavek, SDI 45 je PPTGD dan zelo omejen pomen, ker ne morejo preseči 7 točk od najvišjega skupnega števila 45 združenih TDU in PT. V zvezi s tem je treba opozoriti, da lahko vsak uradnik prejme oceno med nič in dvajset, ki se nato pretvori v TDU. Dejstvo, da so uradniki pravne službe po navedbah tožeče stranke prejeli med 12 in 16 TDU ni pomembno za presojo notranje zakonitosti člena 12 SDI 45.

218 Tretjič, v členu 10(2) SDI 45 je določeno, da je napredovanje uradnika pogojeno s tem, da je ta v svojem zadnjem KOP skupaj zbral najmanj 10 TDU. S to določbo so dodatno relativizirani učinki upoštevanja delovne dobe v razredu, saj določa, vključno za prehodno napredovalno obdobje 2003, neskrčljivo podlago za napredovanje, povezano z delovno uspešnostjo uradnika, ki lahko napreduje.

219 Iz tega sledi, da člen 12(3) SDI 45 sam po sebi delovni dobi v razredu ne daje odločilne vloge in da za ukrep dodelitve PPTGD ni mogoče šteti, da presega pristojnosti, ki jih ima OPI, da prehodno poskrbi za spremembo pravil o napredovanju uradnikov.

220 Dodati je treba, da za Komisijo ni obstajala obveznost, da kot sistem pretvorbe prejšnjih ocen sprejme tako imenovani sistem povprečja analitičnih ocen ali sistem, ki sta ga uvedla Parlament in Sodišče in ki naj domnevno ne bi bil tako v nasprotju s pravilom napredovanja na podlagi delovne uspešnosti. Cilj spremembe veljavnih metod za napredovanje uradnikov je namreč odpraviti nekatere nevšečnosti, ki izhajajo iz uporabe prejšnjih pravil. Da se delovna uspešnost uradnikov z določenim datumom začne ocenjevati na novih podlagah, je torej del takega postopka reforme, katere nujnost lahko uprava presodi z veliko manevrskega prostora (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča z dne 1. julija 1976 v zadevi de Wind proti Komisiji, 62/75, Recueil, str. 1167, točka 17, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. julija 1995 v zadevi Rasmussen proti Komisiji, T-557/93, Recueil, str. I-A-195 in II-603,

točka 20). Od uprave ni mogoče zahtevati, da v okviru novega sistema na popolnoma enak način upošteva vse ocene, dodeljene uradnikom na podlagi starega sistema, ker bi to reformi sistema napredovanja skoraj neizogibno odvzelo vsak praktičen pomen, zlasti ker za uslužbence ne obstaja pravica do ohranitve veljavnih predpisov (v zvezi s tem glej zgoraj v točki 213 navedeno sodbo Leonhardt proti Parlamentu, točka 55).

221 Vsekakor obstoj drugih prehodnih sistemov sam po sebi ne dokazuje, da je Komisija s sprejetjem člena 12 SDI 45 prekoračila dovoljene meje.

222 Zato je treba ta del tožbenega razloga zavrniti.

Nepristojnost odborov za napredovanja za dodelitev PPTON

– Trditve strank

223 Tožeča stranka trdi, da naj bi bila s členom 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45 odborom za napredovanja podeljena pristojnost za dodelitev PPTON, kar je v nasprotju s členom 45 Kadrovskih predpisov, v katerem je pristojnost za odločanje o napredovanju uradnikov pridržana za OPI.

224 Komisija odgovarja, da je naloga odborov za napredovanja samo, da OPI predlagajo dodelitev PPTON, ne pa da jih dodelijo sami.

– Presoja Sodišča prve stopnje

225 Sodišče prve stopnje je že ugotovilo (glej točko 84 zgoraj), da je treba člen 12(3)(a), drugi stavek, SDI 45 brati v povezavi s členom 2 SDI 43, členom 10 in členom 14(4) SDI 45, na podlagi katerih odbori za napredovanja samo izdajajo predloge za OPI, ki je edini pristojen za odločanje. Odbori za napredovanja torej samo predlagajo OPI, da dodeli PPTON. Iz tega sledi, da očitek ni utemeljen.

226 Iz zgoraj navedenega izhaja, da člen 12 SDI 45 ne krši člena 45 Kadrovskih predpisov.

227 Ugovor nezakonitosti člena 12 SDI 45, ki ga uveljavlja tožeča stranka, je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Četrti ugovor nezakonitosti zoper člen 9 in Prilogo I, točke 1, 2, 3, 5 in 6, k SDI 45, ki naj bi vodili do precenitve nekaterih storitev

Trditve strank

228 Tožeča stranka uveljavlja ugovor nezakonitosti zoper člen 9 in Prilogo I, točke 1, 2, 3, 5 in 6, k SDI 45, pri čemer se opira na kršitev člena 45 Kadrovskih predpisov, načela enake obravnave in načela upravičenosti do kariere.

229 Tožeča stranka trdi, da naloge, ki so v Prilogi I, točke 1, 2, 3, 5 in 6, k SDI 45 nagrajene s PTDN, podvajajo dejavnosti, ki upravičujejo dodelitev TDU in PTGD, tako da naj bi bile precenjene.

230 Tožeča stranka, prvič, o tem podvajanju sklepa iz člena 7(3) SDI 45, člena 5(5)(a) in (b), SDI 43 in iz Odločbe Komisije z dne 6. decembra 2002 o sprejetju posebnih podrobnih pravil o ocenjevanju uradnikov in začasnih uslužbencev, napotenih kot predstavniki zaposlenih. Te določbe naj bi vsebovale posebna pravila o ocenjevanju uradnikov, napotenih kot predstavniki zaposlenih, in o dodeljevanju PTGD tem urednikom. Drugič, tožeča stranka navaja, da je v členu 5(5)(c) SDI 43 za ocenjevanje drugih izvoljenih, imenovanih ali delegiranih predstavnikov zaposlenih potrebno posvetovanje s priložnostno ocenjevalno skupino. Tretjič, tožeča stranka trdi, da so naloge predstavnika uprave v organih, navedenih v Prilogi I k SDI 45, sestavni del običajnih nalog zadevnih uradnikov.

231 Komisija odgovarja, da besedilo člena 9 SDI 45 izrecno izključuje kakršno koli „dvojno štetje“ dejavnosti, s katerim naj bi prednost dobili nekateri uradniki.

232 Poleg tega navaja, da ni noben član pravne službe, ki je napredoval leta 2003, dobil PTDN za naloge zastopanja ali zato, ker bi bil član organa iz Priloge I k SDI 45. Iz tega sklepa, da tožeča stranka nima interesa za izpodbijanje zakonitosti uporabe zgoraj navedenih določb za te posebne primere.

Presoja Sodišča prve stopnje

233 Najprej je treba opozoriti, da se mora za dopustnost ugovora nezakonitosti splošni akt, katerega nezakonitost se uveljavlja, neposredno ali posredno uporabljati za

zadevo, ki je predmet tožbe, in da mora obstajati neposredna pravna povezava med izpodbijano individualno odločbo in zadevnim splošnim aktom (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 3. februarja 2000 v zadevi Townsend proti Komisiji, T-60/99, RecFP, str. I-A-11 in II-45, točka 53, in z dne 22. aprila 2004 v zadevi Schintgen proti Komisiji, T-343/02, RecFP, str. I-A-133 in II-605, točka 25).

234 V obravnavanem primeru je nesporno, da tožeča stranka ni prejela nobene PTDN kljub izrecni zahtevi v zvezi s tem (glej točko 28 zgoraj), kar izpodbija v tej tožbi (glej točko 308 spodaj).

235 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da odločbi, s katerima je bilo skupno število točk za napredovanje tožeče stranke določeno na 20 in zavrnjeno napredovanje, temeljita na členu 9 in Prilogi I k SDI 45, in da je naveden ugovor nezakonitosti zato popolnoma dopusten, ne glede na dejstvo, ki je neupoštevno, da noben uradnik iz razreda A 5 pravne službe ni prejel PTDN za obdobje 2003.

236 V skladu s členom 9(1) SDI 45 se s PTDN nagradijo samo „dodatne“ naloge, naštete v Prilogi I k navedenim SDI, ki jih uradnik opravi v interesu institucije. Poleg tega je v členu 9(2), drugi pododstavek, SDI 45, v katerih so določena tri „merila za upravičenost“, določeno, da se lahko upoštevajo samo „dejavnosti, [ki] niso del opisa delovnega mesta“ zadevnih oseb. Zato se lahko s PTDN nagradijo samo naloge, ki se razlikujejo od običajnih dejavnosti uradnika in niso predmet letnega ocenjevanja, s tem pa niti niso podlaga za dodelitev TDU.

237 Navesti je tudi treba, da KOP razlikuje po eni strani med dejavnostmi, ki se nagradijo s TDU in PTGD, ter po drugi strani nalogami, za katere se lahko dodelijo PTDN.

„Glavni dosežki“ uradnikov morajo biti navedeni pod točko 5.1 KOP, druge dejavnosti, opravljene „na ravni enote, [generalnega direktorata] ali Komisije, zunaj [njihovega] delovnega programa“, pa je treba vpisati pod točko 5.2. Ti dve rubriki se stekata v sintezo ocene, izraženo v številki, ki se nato pretovori v TDU. Nasprotno so dodatne naloge, o katerih govori Priloga I k SDI 45, ocenjene samo v točki 6.6, ki sledi zgoraj navedeni sintezi.

238 Poleg tega se naloge, ki jih opravijo uradniki, ki so s polnim ali polovičnim delovnim časom napoteni kot predstavniki zaposlenih v sindikalne organizacije in statutarne organe, ocenijo v skladu s posebnimi podrobnimi pravili na podlagi člena 5(5)(a) in (b) SDI 43. Cilj teh podrobnih pravil je vključiti zadevne naloge v občasno ocenjevanje uradnika. Te naloge torej vodijo do dodelitve TDU v skladu s členom 2(1), drugi pododstavek, zgoraj navedenih SDI. Poleg tega lahko privedejo tudi do dodelitve PTGD na podlagi člena 7(3) SDI 45. Vendar pa ne morejo privesti do dodelitve PTDN, ker so del „opisa delovnega mesta“ zadevnih oseb.

239 Vendar pa občasne naloge, ki jih v okviru organov iz Priloge I k SDI 45 prevzamejo uradniki, ki jih je izvolilo, imenovalo ali delegiralo osebje, ali uradniki, ki zastopajo upravo, po opredelitvi niso del običajnih dejavnosti in torej opisa delovnega mesta zadevnih oseb. Obstoj obveznosti za ocenjevalca in potrjevalca službe, ki so ji dodeljeni uradniki, ki jih je izvolilo, imenovalo ali delegiralo osebje, da pri izdelavi KOP navedenih uradnikov, preučita in upoštevata mnenje priložnostne ocenjevalne skupine in predloge za napredovanje predstavnikov zaposlenih, sam po sebi ni tak, da bi ovrgel zgoraj navedeno ugotovitev.

240 Poleg tega je treba navesti, da lestvice, določene v Prilogi I k SDI 45 za dejavnosti, ki vodijo do PTDN, vsakič vključujejo številko 0. Iz tega sledi, da ob predpostavki, da se dejavnost iz Priloge I k SDI 45 lahko nagradi tudi s PTGD, pravni okvir vsekakor

omogoča OPI, da se izogne dvojnemu štetju delovne uspešnosti, tako da dodeli 0 PTDN za zadevno dejavnost.

241 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti člena 9 SDI 45 zavrniti kot neutemeljen.

Peti ugovor nezakonitosti zoper člen 7(2) SDI 45, ki naj bi bil diskriminatoren

Trditve strank

242 Tožeča stranka podaja ugovor nezakonitosti zoper člen 7(2) SDI 45 na podlagi člena 45 Kadrovskih predpisov ter načel enakega obravnavanja in upravičenosti do kariere.

243 Tožeča stranka trdi, da ta določba uvaja „poseben mehanizem“, ki daje prednost uradnikom generalnih direktoratov in služb z manj kot štirimi uradniki v določenem razredu. Ti generalni direktorati in službe naj bi namreč vedno imeli 10 PTGD, tako da naj ne bi bili dolžni upoštevati povprečje 14 TDU in bi njihovi uradniki lahko prejeli več PTGD kot drugi uslužbenci.

244 Komisija najprej opozarja, da se člen 7(2) SDI 45 ne nanaša na TDU. Nato trdi, da je ta določba nujno potrebna za upoštevanje načel, ki jih navaja tožeča stranka, ker bi bili brez te določbe uradniki generalnih direktoratov ali služb z majhnim številom

zaposlenih sistematično v slabšem položaju, saj ne bi imeli dostopa do od 6 do 10 PP, ki so del kvote, ki jo ima na voljo generalni direktorat, in razdeljene med najzaslužnejše uradnike, ki so dokazali izjemno delovno uspešnost z izpolnjevanjem meril iz odstavka 3(i) in (ii) (v nadaljevanju: velike PTGD). Vsekakor se ne bi nikoli mogli potegovati za 10 PTGD.

Presoja Sodišča prve stopnje

245 Sodišče prve stopnje opozarja, da se v skladu z načelom enakosti različni položaji ne morejo obravnavati enako, razen če je taka obravnava objektivno utemeljena (glej zgoraj v točki navedeno 89 sodbo Breton proti Sodišču, točka 99, in navedeno sodno prakso).

246 V skladu s členom 6(1) SDI 45 ima „vsak generalni direktorat na voljo kvoto PT, ki je enaka 2,5-kratniku števila uradnikov, ki glede na razred še lahko napredujejo“. Poleg tega se tako dodeljene PTGD razdelijo po delitvenem ključu, določenem v členu 6(4) SDI 45, po katerem se 50 % teh točk razdeli med najuspešnejše uradnike, ki se jim lahko dodeli od 6 do 10 PTGD (velike PTGD), preostalih 50 % pa se razdeli med druge uradnike, ki lahko prejmejo do 4 PTGD na posameznika.

247 Ni sporno, da stroga uporaba takega pravila za generalne direktorate, v katerih je število zaposlenih v vsakem razredu precej majhno, samodejno povzroči bistveno zmanjšanje števila PTGD, ki jih je treba razdeliti med uradnike, ki delajo v teh organih, na njihovo očitno škodo.

248 Tako se zdi, da so navedeni uradniki v položaju, ki se objektivno razlikuje od položaja njihovih kolegov, zaposlenih v drugih večjih generalnih direktoratih ali službah, kar pojasnjuje in upravičuje drugačno obravnavanje od obravnavanja teh kolegov.

249 Prav za upoštevanje načel enakega obravnavanja in upravičenosti do kariere, ki ju navaja tožeča stranka, je v členu 7(2) SDI 45 določeno, da je, kadar ima generalni direktorat ali služba manj kot štiri uradnike v določenem razredu, skupno število razpoložljivih PT enako 10, za njihovo razdelitev pa se ne uporablja delitveni ključ, opredeljen v členu 6(4) SDI 45. Očitno je, da brez izpodbijanega ukrepa uradnik v zgoraj navedenem generalnem direktoratu ali službi skoraj ne bi bil upravičen do velikih PTGD in jih ne bi nikoli mogel dobiti 10.

250 Nazadnje je treba opozoriti, da razdelitev PTGD uradnikom v generalnih direktoratih in službah, ki nimajo vsaj štirih uradnikov v posameznem razredu, temelji na priznavanju posebnih odlik, opredeljenih v členu 6(3) SDI 45, in da ni dokazano, da sporni ukrep presega tisto, kar je potrebno za vzpostavitev dejanskega enakega obravnavanja.

251 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba ugovor nezakonitosti zoper člen 7(2) SDI 45 zavrniti kot neutemeljen.

2. *Tožbeni razlog, ki izhaja iz neobstoja odločb o internih pritožbah ter dodelitvi PTDN, PPTON in DPPT*

252 Tožeča stranka v stališčih glede odgovorov Komisije na pisna vprašanja Sodišča prve stopnje navaja tožbeni razlog, ki izhaja iz tega, da naj „tožena stranka [ne bi] sprejela

v pravilni in predpisani obliki“ odločb o internih pritožbah in dodelitvi PTDN, PPTON in DPPT. Po njenem mnenju je Komisija posredovala samo *Upravna obvestila*, v katerih omenja njihovo domnevno sprejetje. Tožeča stranka iz tega sklepa, da naj te odločbe ne bi obstajale in da naj bi bili odločba, s katero ji je bilo dodeljeno skupno 20 točk za napredovanje, seznam zaslužnih uradnikov in seznam uradnikov, ki napredujejo, zato nezakoniti, ker naj bi temeljili na neobstoječih pripravljalnih aktih. Vsekakor naj bi bila tudi odločitev, da se tožeča stranka ne navede na zgoraj navedenih seznamih, nezakonita. Podredno se sklicuje na kršitev postopkovnih pravil.

253 Tožeča stranka trdi, da je ta tožbeni razlog dopusten, saj naj bi temeljil na dejstvih, ki so se pokazala med postopkom. Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tega vprašanja ni treba preučiti. Ta tožbeni razlog je namreč mogoče razlagati tako, da izhaja iz kršitve postopkovnih pravil ali neobstoja odločb, ki bi morale biti sprejete v okviru napredovalnega obdobja. Vendar se taki tožbeni razlogi lahko navedejo v vseh fazah postopka (kar zadeva kršitev postopkovnih pravil glej sodbo Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Interhotel proti Komisiji, C-291/89, Recueil, str. I-2257, točka 14 sodbo Sodišča prve stopnje z dne 26. oktobra 2000 v zadevi Asia Motor France in drugi proti Komisiji, T-154/98, Recueil, str. II-3453, točka 46; kar zadeva neobstoj odločbe glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. marca 1992 v zadevi Chemie Linz proti Komisiji, T-15/89, Recueil, str. II-1275, točka 395).

254 Sodišče prve stopnje opozarja, da tožeča stranka meni, da odločbe o internih pritožbah in dodelitvi PTDN, PPTON in DPPT ne obstajajo, pri čemer se sklicuje na neobstoj podpisanih besedil in pisnih dokumentov. Sodišče prve stopnje v zvezi s tem opozarja, da je Komisiji postavilo dve pisni vprašanji o datumih, ko naj bi OPI zavrnil interno pritožbo tožeče stranke in ji zavrnil dodelitev PTDN. Komisija je v odgovorih navedla, da so bile te odločbe sprejete 20. novembra 2003, pri tem pa ni priložila njihovih izvodov, ampak se je sklicevala na *Upravna obvestila* št. 82-2003 in vročitve, izvedene prek sistema Sysper 2 16. decembra 2003.

255 Komisija je na obravnavi pojasnila, da je informatizirala postopke napredovanja in zlasti obravnavo predlogov in mnenj odborov za napredovanja. Ta trditev je posledica Sporočila SEC(2001) 1697, s katerim se je povezalo izvajanje novih pravil na področju ocenjevanja in napredovanja z dokončanjem „integriranega računalniškega sistema upravljanja“. V členu 10(1) SDI 45 je potrjen pomen tega orodja, saj uvaja objavo seznamov zaslužnih uradnikov in predlogov odborov za napredovanja glede načina razdelitve uradnikov *ex aequo* na intranetu Komisije. Komisija je poleg tega pojasnila, da se zadevne odločbe izdajo potem, ko pristojni organ odda elektronski podpis na digitalni dokument, pripravljen v ta namen. Tožeča stranka ni zanikala, da postopek dejansko poteka tako. Poleg tega Kadrovski predpisi in SDI 45 ne nalagajo nobene oblike sprejemanja zadevnih odločb. Predvsem člen 90(2) Kadrovskih predpisov, v katerem je določeno, da lahko uradniki pri organu, pristojnem za imenovanja, predložijo „pritožbo zoper akt“, ne izključuje, da se tak akt lahko pripravi drugače kot na papirju (kar zadeva ustni akt glej sodbo Sodišča z dne 9. februarja 1984 v združenih zadevah Kohler proti Računskemu sodišču, 316/82 in 40/83, Recueil, str. 641, točki 9 in 10, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. aprila 2002 v zadevi Fronia proti Komisiji, T-51/01, RecFP, str. I-A-43 in II-187, točka 31).

256 Iz teh dejstev izhaja, da so OPI in, kar zadeva DPPT, generalni direktorati sprejeli odločbe o internih pritožbah, PTDN, PPTON in DPPT, čeprav niso bile formalizirane s številnimi posamičnimi pisnimi akti.

257 Zato pravne posledice, ki jih tožeča stranka izpeljuje iz neobstoja podpisanih besedil in pisnih dokumentov, niso utemeljene niti z neobstojem niti s kršitvijo postopkovnih pravil.

258 Iz tega sledi, da je treba tožbeni razlog, ki se nanaša na neobstoj odločb o internih pritožbah ter dodelitvi PTDN, PPTON in DPPT, zavrniti v celoti.

3. *Tožbeni razlogi: nezakonitost izvajanja SDI 45*

259 Prvič, tožeča stranka izpodbija odločitev, da se ji dodeli samo ena PTGD. Kritizira obrazložitev odločbe z dne 12. februarja 2004, s katero je OPI zavrnil njeno pritožbo zoper število PTGD, ki so ji bile dodeljene. Trdi tudi, da naj Komisija ne bi upoštevala povezave, ki naj bi obstajala med številom TDU in številom PTGD. Tožeča stranka tudi trdi, da naj Komisija ne bi dejansko primerjala odlik. Trdi tudi, da naj bi se pri delitvi PTGD dajala prednost delovni dobi. Trdi tudi, da odločba Komisije ne temelji na nobenem dejstvu, ki zadeva njen osebni položaj. Poleg tega tožeča stranka meni, da je žrtev diskriminacije v primerjavi z uradniki, zaposlenimi v službah, ki so dale večji pomen odlikam. Poleg tega trdi, da Komisija ni upoštevala pravil, ki jih je sama določila.

260 Drugič, tožeča stranka kritizira potek postopka internih pritožb, organiziranega v skladu s členom 13 SDI 45, ob koncu katerega ni dobila nobene PTP. Najprej se sklicuje na neobstoj predloga direktorjev. Nato postavlja pod vprašaj dejstvo, da odbor za napredovanja uradnikov kategorije A ni obrazložil svojih priporočil OPI v zvezi z njeno pritožbo. Trdi tudi, da OPI dejansko ni izvajal svojih posebnih pravic.

261 Tretjič, tožeča stranka izpodbija odločitev, da se ji ne dodeli nobena PTDN. V zvezi s tem kritizira neobstoj obrazložitve priporočil odbora za napredovanja. Trdi tudi, da je OPI samo potrdil ta priporočila. Nazadnje sklepa, da je OPI slabo opredelil svoje dejavnosti glede na člen 9 SDI 45.

262 Četrtič, tožeča stranka izpodbija zavrnitev, da se ji dodelijo PPTON, in navaja pomanjkanje obrazložitve.

263 Petič, tožeča stranka kritizira seznam uradnikov, ki napredujejo, ker meni, da naj OPI ne bi primerjal odlik kandidatov za napredovanje.

Tožbeni razlogi, s katerimi se izpodbija odločba o dodelitvi samo ene PTGD tožeči stranki

Kršitev obveznosti obrazložitve

– Trditve strank

264 Tožeča stranka trdi, da odločitev, da se ji dodeli samo ena PTGD, ni bila primerno obrazložena, kar zadeva njen osebni položaj. V zvezi s tem opozarja, da Komisija v odločbi o zavrnitvi pritožbe z dne 15. junija 2004 trdi, da se je pri dodelitvi PTGD lahko oprla na druge informacije in ne na informacije, ki so izhajale iz KOP. Vendar naj ne bi natančneje navedla teh elementov.

265 Komisija odgovarja, da OPI mora obrazložiti odločbo o zavrnitvi pritožbe zoper napredovanje, vendar zato ni obvezan, da zavrnjenemu kandidatu razkrije primerjalno oceno, ki jo je opravil. Lahko bi samo dokazal obstoj zakonskih pogojev, ki jih Kadrovski predpisi postavljajo za pravilnost napredovanj. Vendar naj bi OPI izpolnil to obveznost s tem, ko je opozoril, da lahko taka odločba temelji na drugih informacijah o upravnem in osebnem položaju uradnikov, ki lahko relativizirajo oceno, opravljeno samo na podlagi ocenjevalnih poročil (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 5. marca 1998 v zadevi Manzo-Tafaro proti Komisiji, T-221/96, RecFP, str. I-A-115 in II-307, točka 18 in navedena sodna praksa).

– Presoja Sodišča prve stopnje

266 Najprej je treba opozoriti, da je trditev tožeče stranke dvoumna. Mogoče jo je razložiti, kot da izpodbija samo primernost razlogov, navedenih v odločbi z dne 15. junija 2004. V takem primeru naj se tožeča stranka ne bi sklicevala na neobstoj ali nezadostnost obrazložitve, ampak na nepravilno uporabo prava ali napako pri presoji, ki jo je Komisija storila, ko je odločitev, da se tožeči stranki dodeli samo ena PTGD, oprla na napačne ugotovitve.

267 Toda ker je tožbeni razlog, ki se nanaša na neobstoj ali nezadostnost obrazložitve akta Skupnosti, ukrep javnega reda, ki ga mora sodišče Skupnosti navesti po uradni dolžnosti, je treba preučiti, ali je Komisija zadostno obrazložila odločbo o dodelitvi ene PTGD tožeči stranki (sodbi Sodišča z dne 20. februarja 1997 v zadevi Komisija proti Daffix, C-166/95 P, Recueil, str. I-983, točka 24, in z dne 2. aprila 1998 v zadevi Komisija proti Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 67; sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2001 v združenih zadevah Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, T-45/98 in T-47/98, Recueil, str. II-3757, točka 125).

268 V skladu z ustaljeno sodno prakso je namen obveznosti obrazložitve, določene v členu 25, drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov, da po eni strani zainteresirani stranki zagotovi zadostne podatke za presojo utemeljenosti akta, ki posega v njen položaj, in priložnost vložiti tožbo pri Sodišču prve stopnje ter po drugi strani temu sodišču omogočiti, da izvaja nadzor na zakonitostjo akta (sodba Sodišča z dne 26. novembra 1981 v zadevi Michel proti Parlamentu, 195/80, Recueil, str. 2861, točka 22; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. marca 1997 v združenih zadevah Picciolo in Caló proti Odboru regij, T-178/95 in T-179/95, RecFP, str. I-A-51 in II-155, točka 33, in zgoraj v točki 147 navedena sodba Napoli Buzzanca proti Komisiji, točka 57). Poleg tega se nezadostnost obrazložitve presoja z vidika narave zadevnega akta (sodba Sodišča z dne 2. februarja 1988 v združenih zadevah Van der Kooy in drugi proti Komisiji, 67/85, 68/85 in 70/85, Recueil, str. 219, točka 71; sodba Sodišča prve stopnje z dne 7. novembra 2002 v združenih zadevah Vela in Tecnagrind proti Komisiji, T-141/99, T-142/99, T-150/99 in T-151/99, Recueil, str. II-4547, točka 168) ter dejanskega in pravnega okvira, v katerem je bil akt sprejet

(sodba Sodišča z dne 14. februarja 1990 v zadevi Delacre in drugi proti Komisiji, C-350/88, Recueil, str. I-395, točka 16; zgoraj v točki 147 navedena sodba Napoli Buzzanca proti Komisiji, točka 60).

269 Torej je treba v obravnavanem primeru preučiti, ali odločba o dodelitvi ene PTGD tožeči stranki izpolnjuje zahteve iz člena 25, drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov.

270 V zvezi s tem je treba opozoriti, da so odločbe o PTGD pripravljalni akti (glej točko 97 zgoraj) in da ne smejo biti obrazložene kot take. Vendar mora OPI obrazložiti odločbo o zavrnitvi pritožbe zoper odločbo, s katero je določeno skupno število točk za napredovanje (glej točko 147 zgoraj).

271 Treba je tudi pojasniti, da je treba zadostnost obrazložitve presojati z vidika bistvenih točk trditev, na katere odgovarja institucija (v tem smislu glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 23. februarja 1994 v združenih zadevah CB in Europay International proti Komisiji, T-39/92 in T-40/92, Recueil, str. II-49, točka 122, in z dne 1. marca 2005 v zadevi Smit proti Europolu, T-143/03, ZOdl., str. FP-I-A-101, II-465, točka 42).

272 Ker je tožeča stranka v pritožbi izpodbijala zakonitost odločbe, da se ji dodeli samo ena PTGD, bi morala biti obrazložitev zavrnitve pritožbe posledično povezana z merili, ki urejajo dodelitev PTGD in njihovo uporabo za individualni položaj tožeče stranke.

273 Potem ko je OPI na splošno trdil, da se ima pravico opreti ne samo na TDU kandidatov, ampak tudi na druge vidike njihovih odlik, je v odločbi o zavrnitvi pritožbe pojasnil, da je bila dodelitev samo ene PTGD tožeči stranki „del splošne

strategije, ki jo je [pravna služba] sprejela za prehodno napredovalno obdobje leta 2003 […] za optimizacijo števila napredovanj njenih uradnikov […] V prehodnem sistemu, ki je veljal leta 2003, so uradniki z najdaljšo delovno dobo (torej ko je število PPT največ 7, v enem primeru tudi skupaj s 4 DPPT) in enakim številom TDU samodejno dobili visoko skupno število točk za napredovanje. Z dodelitvijo velikih PTGD tem uradnikom z dolgo delovno dobo jih je [pravna služba] odstranila s seznama uradnikov, ki lahko napredujejo leta 2004, v korist uradnikov, ki niso napredovali, kot je [tožeča stranka].“

274 Komisija se v odločbi o zavrnitvi pritožbe sklicuje tudi na smernice pravne službe za napredovalno obdobje 2003. V Prilogi 1B k tem smernicam je določeno, da so se velike PTGD in DPPT dodelile za „določitev napredovanj v letu 2003“ (Priloga 1B k smernicam). Poleg tega iz navedene priloge izhaja, da je pravna služba za napredovalno leto 2003 kot glavno merilo za dodelitev PTGD uporabila „skupno število TDU in PPT[GD]“ uradnikov v danem razredu. To skupno število po mnenju pravne službe pomeni „uravnoteženo upoštevanje delovne uspešnosti in delovne dobe v razredu“. Kadar je bilo za različne uradnike v danem razredu „[tako] dobljeno skupno število enako, [je] mora[la] delovna uspešnost prevladati nad delovno dobo v razredu“.

275 Nazadnje se Komisija v odločbi o zavrnitvi pritožbe sklicuje na potreben „prehod na sistem, ki bi temeljil na upoštevanju delovne uspešnosti v daljšem obdobju“. V zvezi s tem se sklicuje predvsem na zgoraj v točki 213 navedeno sodbo Leonhardt proti Parlamentu, točka 51.

276 Ob upoštevanju zgornjega je treba ugotoviti, da razlogi, navedeni v odločbi o zavrnitvi pritožbe, izpolnjujejo obveznosti, ki so v členu 25, drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov naložene OPI. Ta odločba namreč zadostno pojasnjuje merila, ki jih je pravna služba določila za dodelitev PTGD in njihovo uporabo za individualni položaj tožeče stranke. Odločba o zavrnitvi pritožbe predvsem razkriva

druga dejstva, ne TDU – kot je delovna doba uradnikov, ki lahko napredujejo –, ki so vplivala na odločbo o dodelitvi PTGD. Odločba o zavrnitvi pritožbe tako omogoča tožeči stranki, da se seznani z razlogi, zakaj ji je Komisija dodelila samo eno PTGD, in pristojnemu sodišču, da izvede nadzor zakonitosti.

277 Iz tega sledi, da je treba zavrniti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 25, drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov.

Neupoštevanje člena 45 Kadrovskih predpisov, členov 6 in 13 SDI 45 in načela upravičenosti do kariere ter očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil

– Trditve strank

278 Tožeča stranka opozarja, da se na podlagi člena 6(4), prvi pododstavek, (a) SDI 45 „najuspešnejšim“ uradnikom dodeli 50 % PTGD, in sicer od 6 do 10 točk na uradnika. Vendar tožeča stranka opozarja, da je dobila samo eno PTGD, čeprav je bila po KOP ocenjena s 16 TDU in tako dobila najvišjo oceno pravne službe. Zato bi morala dobiti 9 ali 10 točk od 37 velikih PTGD, ki jih je razdelila pravna služba. Poleg tega, ker so štirje uradniki pravne službe razreda A 5, ki so dobili velike PTGD, dobili nižje ocene od 16 TDU, meni, da OPI ni pravilno primerjal odlik.

279 Po mnenju tožeče stranke iz smernic pravne službe tudi izhaja, da je dodelila PTGD na podlagi „skupnega števila TDU in PPT“. Poleg tega naj bi bilo iz *Uradnih obvestil*

št. 48-2003 razvidno, da so uradniki pravne službe, ki so dobili velike PTGD, dobili 6 ali 7 PPTGD. Tožeča stranka iz tega sklepa, da je bila dana prednost delovni dobi, čeprav se lahko upošteva samo podredno. Poleg tega je iz zgoraj navedenih smernic in odločbe OPI z dne 15. junija 2004 razvidno, da cilj ni bila nagraditev delovne uspešnosti posameznika, ampak napredovanje uradnikov z največ prehodnimi točkami, da se „optimizirajo možnosti napredovanja zaposlenih v pravni službi v obdobju 2003–2005“. Tožeča stranka iz tega sklepa, da je napredovanje na podlagi delovne uspešnosti postalo napredovanje na podlagi delovne dobe in da so bila v postopku zlorabljena pooblastila.

280 Komisija odgovarja, da je cilj določb, ki urejajo napredovalno obdobje 2003, upoštevati storilnost uradnikov v preteklih letih. Sistem PT naj bi bil izraz tega prizadevanja. Nasprotno pa naj KOP ne bi dajalo popolne podobe o odlikah uradnikov. Odražalo naj bi samo eno leto njihove kariere. Še več, v členu 6(4), prvi pododstavek, SDI 45 naj ne bi bila predvidena dodelitev velikih PTGD uradnikom, ki so prejeli več TDU po zadnjem KOP. Te točke naj bi se dodelile samo tistim, ki so dokazali izjemne odlike, opisane v členu 6(3)(i) in (ii) SDI 45. Vendar naj bi se člen 6 (3)(ii) skliceval na posebno prizadevanje in izjemne rezultate uradnikov, ki so zabeleženi v „njihovih ocenjevalnih poročilih“. Uporaba te množine naj bi odražala skrb, da PTGD temeljijo na „delovni uspešnosti v času“. Iz tega naj bi sledilo, da jih je Komisija lahko dodelila na podlagi TDU, ampak tudi ob upoštevanju drugih vidikov delovne uspešnosti. Tako naj bi bilo v obravnavanem primeru.

281 Komisija nato trdi, da mora predložiti dokaz o preučitvi primerjalnih odlik samo, če je tožeča stranka predložila dovolj skladna dejstva, ki naj bi dokazala, da ta preučitev ni bila opravljena. Vendar naj neobstoj vzajemnosti med TDU in PTGD ne bi bil tak sveženj dokazov, ker PTGD ne morejo temeljiti samo na številu TDU. Še več, delovna uspešnost uradnika ne more ovirati upoštevanja enakih ali večjih odlik drugih uradnikov.

282 Komisija tudi trdi, da bi PPT morale omogočiti prehod v nov sistem napredovanja ob upoštevanju trajanja zaposlitve uradnikov v določenem razredu v skladu s ciljem nagraditi njihovo vztrajnost. Pojasnjuje tudi, da je zaradi težav, povezanih z neusklajenostjo ocenjevalnih poročil v prejšnjem sistemu, nujno dodeliti PT kot nagrado za delovno uspešnost v času glede na „objektivno orientacijsko točko“. Ta orientacijska točka naj bi bilo število let zaposlitve v določenem razredu, kot se omejeno uporablja za dodelitev PPTGD.

283 Po mnenju Komisije iz zgornjega izhaja, da naj bi seštevek TDU in PPT, ki se uporablja kot podlaga za izračun PTGD, izražal delovno uspešnost v času in ne samo delovno dobo v določenem razredu.

284 Komisija, ki se opira na sodbo Leonhardt proti Parlamentu (navedena v točki 213 zgoraj, točka 55), tudi trdi, da ne more biti dolžna v celoti upoštevati ocen, dodeljenih uradnikom v okviru prejšnjega sistema, ker bi sicer reformi sistema napredovanja odvzela vsakršno praktično vrednost.

285 Komisija nato izpodbija obstoj zlorabe pooblastil, pri čemer se opira na nujnost priprave prehoda in možnost upoštevanja položaja starih kandidatov.

– Presoja Sodišča prve stopnje

286 Treba je opozoriti, da je bil od napredovalnega obdobja 2003 in zato, da se omogoči primerjava odlik uradnikov, ki lahko napredujejo, ki bi bila objektivnejša in lažja kot

prej, s SDI 43 in SDI 45 uveden sistem napredovanja, ki temelji na kvantifikaciji odlik in za katerega je značilno letno dodeljevanje TDU in PT uradnikom. Med PT so PTGD iz člena 6 SDI 45.

287 Tožeča stranka s tem tožbenim razlogom izpodbija zakonitost odločbe, s katero ji je bila dodeljena samo ena PTGD za napredovalno obdobje 2003. Po mnenju tožeče stranke je Komisija kršila člen 6 SDI 45 s tem, ko je dala prednost delovni dobi pri dodelitvi PTGD uradnikom, ki lahko napredujejo.

288 Najprej je treba opozoriti, da je namen PTGD, kot je navedeno v členu 6(3) SDI 45, nagraditi „uradnike, ki veljajo za najzaslužnejše“. V skladu s to določbo so to uradniki, ki so „prispevali k doseganju rezultatov […], ki presegajo njihove osebne cilje“ (točka (i)), ali so „izkazali poseben trud in dosegli izredne rezultate pri izpolnjevanju svojih nalog, kot o tem pričajo njihova [KOP]“ (točka (ii)). Velike PTGD, in sicer od 6 do 10 PTGD, so v skladu s členom 6(4) SDI 45 namenjene „najuspešnejš[im] uradnik[om], ki so dokazali svojo izjemno delovno uspešnost“, medtem ko se „majhne“ PTGD, in sicer od 0 do 4 PTGD, v skladu z isto določbo „razdeli[jo] med druge uradnike, ki veljajo za zaslužne na podlagi meril iz [člena 6](3)“.

289 Nato je treba opozoriti, da se člen 6 SDI 45 nikjer ne sklicuje na delovno dobo v razredu kot merilo za dodelitev PTGD.

290 Iz tega sledi, da mora dodelitev PTGD temeljiti na ugotovitvah, povezanih s posebnimi odlikami zadevnih uradnikov, ker so velike PTGD namenjene uradnikom, ki so dokazali izjemne odlike. Ne da bi bilo treba odločiti o vprašanju, ali in koliko se lahko delovna doba v razredu uporabi kot podredno merilo za

dodelitev PTGD, to merilo nikakor ne more biti odločilni dejavnik za dodelitev PTGD (po analogiji glej sodbi Sodišča z dne 24. marca 1983 v zadevi Colussi proti Parlamentu, 298/81, Recueil, str. 1131, točka 22, in zgoraj v točki 101 navedeno sodbo Vainker proti Parlamentu, točki 16 in 17; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 29. februarja 1996 v zadevi Lopes proti Sodišču, T-280/94, RecFP, str. I-A-77 in II-239, točka 138, in z dne 11. julija 2002 v zadevi Perez Escanilla proti Komisiji, T-163/01, RecFP, str. I-A-131 in II-717, točka 29).

291 Za preizkus utemeljenosti tega tožbenega razloga je treba opozoriti, da ima uprava za oceno odlik, ki jih je treba upoštevati pri odločbi o napredovanju na podlagi člena 45 Kadrovskih predpisov in posledično tudi pri odločbi o dodelitvi PT, široko diskrecijsko pravico, nadzor sodišča Skupnosti pa mora biti omejen na vprašanje, ali je uprava ob upoštevanju načina in sredstev, na podlagi katerih je lahko sprejela oceno, ostala v nespornih mejah in ni očitno napačno uporabila svojega pooblastila (sodbe Sodišča z dne 21. aprila 1983 v zadevi Ragusa proti Komisiji, 282/81, Recueil, str. 1245, točka 9; z dne 4. februarja 1987 v zadevi Bouteiller proti Komisiji, 324/85, Recueil, str. 529, točka 6; zgoraj v točki 89 navedena sodba Breton proti Sodišču, točka 98).

292 Komisija je v obravnavanem primeru v odločbi o zavrnitvi pritožbe pojasnila, da je „dodelitev ene PTGD [tožeči stranki] del splošne strategije, ki jo je [pravna služba] sprejela za prehodno napredovalno obdobje leta 2003 […] za optimizacijo števila napredovanj njenih uradnikov“. Dodaja, da so „uradniki z najdaljšo delovno dobo (torej ko število PPT[GD] doseže največ 7, v enem primeru tudi skupaj s 4 DPPT) in istim številom TDU samodejno dobili visoko skupno število točk za napredovanje“ in tako dobili velike PTGD. Pojasnjuje tudi, da je „strategija poskusiti, da napredujejo uradniki z največ PPT[GD]/DPPT – seveda ob upoštevanju njihove delovne uspešnosti – upravičena“.

293 Odločba o zavrnitvi pritožbe se sklicuje tudi na smernice pravne službe za napredovalno obdobje 2003. V Prilogi 1B k tem smernicam je določeno, da so se velike PTGD in DPPT dodelile za „določitev napredovanj v letu 2003“ (Priloga 1B k smernicam). Poleg tega iz navedene priloge izhaja, da je pravna služba za napredovalno leto 2003 kot glavno merilo za dodelitev PTGD uporabila „skupno število TDU in PPT[GD]“ uradnikov v danem razredu. To skupno število po mnenju pravne službe pomeni „uravnoteženo upoštevanje delovne uspešnosti in delovne dobe v razredu“. Kadar je za različne uradnike v danem razredu „[tako] dobljeno skupno število enako, [je] mora[la] delovna uspešnost prevladati nad delovno dobo v razredu“.

294 Komisija je v odgovoru na tožbo potrdila, da so bile „v pravni službi PTGD dodeljene glede na skupno število TDU + PPT[GD] vsakega uradnika“, vendar je vztrajala, da je „namen skupnega števila TDU in PPT[GD], ki se uporablja kot osnova za izračun PTGD, […] odražati delovno uspešnost v daljšem obdobju“.

295 Kar zadeva vprašanje, ali odločba o dodelitvi ene PTGD tožeči stranki upošteva merila iz člena 6(3) SDI 45, je treba ugotoviti, da je bila posledica metode, ki jo je pravna služba uporabila za dodelitev PTGD, da so uradniki, ki so lahko napredovali v razred A 4, vendar so imeli skupno manj TDU kot tožeča stranka, a daljšo delovno dobo v razredu, dobili več PTGD kot tožeča stranka.

296 Tako je tožeča stranka, ki je dobila skupno 16 TDU, dobila samo eno PTGD, medtem ko so štirje uradniki razreda A 5 v pravni službi, ki so dobili skupno 14 ali 15 TDU, dobili velike PTGD, čeprav so bile njihove odlike, kot so bile ocenjene v KOP, slabše od odlik tožeče stranke. Za te štiri uradnike, ki so bili glede na delovno dobo razvrščeni kot drugi, tretji, četrti in peti v razredu A 5 v pravni službi, je bil skupni seštevek njihovih TDU in PPTGD najmanj 21 (najmanj 14 TDU in 7 PPTGD), medtem ko jih je tožeča stranka s krajšo delovno dobo v razredu dobila skupno 19 (16 TDU in 3 PPTGD).

297 Iz tega sledi, da dodelitev ene PTGD tožeči stranki ni posledica uporabe meril iz člena 6(3) SDI 45. Uprava namreč dodelitve PTGD ni oprla na preučitev posebnih, celo izjemnih odlik zadevnih uradnikov, ampak na matematični izračun, in sicer seštevek TDU in PPTGD, pri čemer pa število zadnjenavedenih nujno ustreza številu let delovne dobe (glej točko 206 zgoraj). Merila za dodelitev PTGD, ki jih je pravna služba uporabila za napredovalno leto 2003, nikakor niso nagradila „najzaslužnejših“ uradnikov, kot se zahteva v členu 6(3) SDI 45, ampak je bila v obravnavanem primeru njihova objektivna posledica, da so dala prednost uradnikom z manjšim številom TDU od tožeče stranke, ker je zaradi daljše delovne dobe v razredu razlika med njihovimi PPTGD in 3 PPTGD tožeče stranke večja od razlike med njihovimi TDU in 16 TDU tožeče stranke.

298 Kar zadeva trditev Komisije, da dodelitev PTGD temelji na delovni uspešnosti v daljšem obdobju in ne na delovni dobi, je treba najprej opozoriti, da je v členu 12 SDI 45 določena dodelitev PPT, „da bi se delovna uspešnost lahko ustrezno upoštevala v daljšem obdobju“. Nasprotno pa, kar zadeva PTGD, v členu 6 SDI 45 ni nobenega izrecnega sklicevanja na tako merilo.

299 Vendar je treba pojasniti, da, kot poudarja Komisija, posebne odlike iz člena 6(3) SDI 45, ki upravičujejo dodelitev PTGD, ne izhajajo nujno izključno iz zadnjega KOP zadevnih uradnikov. Člen 6(3)(ii) SDI 45 namreč vsebuje referenco na KOP – omenjene v množini – da se lahko določijo najzaslužnejši uradniki za dodelitev PTGD.

300 Vendar naj metoda, ki jo je uporabila pravna služba in ki določa PTGD glede na seštevek TDU in PPTGD, ne bi bila primerna za ta namen. TDU, ki so se upoštevale za dodelitev samo ene PTGD tožeči stranki, je 16 TDU, ki izhajajo iz zadnjega KOP pred napredovalnim obdobjem. Morebitne odlike, omenjene v prejšnjih ocenjeval-

nih poročilih, se tudi niso upoštevale za določitev PPTGD. Te PPTGD se namreč v skladu s členom 12(3)(a) SDI 45 dodelijo samodejno „v višini 1 točke za leto, dopolnjeno v razredu, do največ 7 točk“.

301 Nazadnje, Komisija se sklicuje na potreben „prehod na sistem, ki bi temeljil na upoštevanju delovne uspešnosti v daljšem obdobju“. V zvezi s tem se sklicuje predvsem na zgoraj v točki 213 navedeno sodbo Leonhardt proti Parlamentu, točka 51. Vendar je treba opozoriti, da čeprav je Sodišče prve stopnje v tej sodbi dopustilo, da lahko uprava začasno in v določenih mejah opusti strogo uporabo pravil in načel trajne vrednosti, ki se običajno uporabljajo za postopke napredovanja, je to storilo samo v odgovor na nujno potrebo, povezano s prehodom iz starega v novi sistem napredovanja, in zaradi upoštevanja omejitev, povezanih s prehodom z enega načina upravljanja na drugega. Vendar ni sporno, da so PTGD trajen in ne začasen vidik novega sistema napredovanja, zato je sklicevanje na zgoraj navedeno sodbo Leonhardt proti Parlamentu povsem nepomembno. Sodišče prve stopnje mimogrede opozarja, da je upoštevanje delovne uspešnosti, ki so jo v svojem razredu zbrali uradniki Komisije, ki so bili zaposleni ob začetku veljavnosti navedenega sistema, sicer upravičilo dodelitev treh kategorij prehodnih točk.

302 Iz vsega zgornjega izhaja, da je bila odločba o dodelitvi ene PTGD tožeči stranki določena na podlagi seštevka TDU in PPTGD tožeče stranke in tako krši merila iz člena 6(3) SDI 45. Posledično je odločba o določitvi skupnega števila točk za napredovanje tožeče stranke nezakonita, ker tožeči stranki dodeljuje eno PTGD.

303 Drugih očitkov, ki jih tožeča stranka navaja zoper to odločbo, ni treba preučiti. Ti očitki namreč ne morejo povzročiti širše razglasitve ničnosti, ker se nanašajo na isto kategorijo točk.

Tožbeni razlog, s katerim se izpodbija zakonitost odločbe, da se tožeči stranki ne dodeli nobena PTP

304 Tožeča stranka v bistvu izpodbija trajanje preučitve internih pritožb, ki jo je vložila na podlagi člena 13 SDI 45. Kritizira tudi neobstoj obrazložitve priporočila odbora za napredovanja. Nazadnje trdi, da OPI dejansko ni preučil njene pritožbe.

305 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da je treba interno pritožbo v skladu s členom 13(1) SDI 45 vložiti v petih delovnih dneh po objavi „seznama zaslužnih uradnikov iz člena 8“. Ta seznam se pripravi, „kadar se [PT] dodelijo po postopku iz člena 6“. Predmet interne pritožbe so torej odločbe o PTGD. Te ugotovitve ne izpodbija dejstvo, da je tožeča stranka dopolnila pritožbo s pojasnilom, zakaj bi morala dobiti PTDN.

306 Zavrnitev dodelitve PTP tožeči stranki tako potrjuje odločbo, da se ji dodeli samo ena PTGD. Zato je treba tožbene razloge, navedene zoper to odločbo, razlagati, kot da so naravnani tudi zoper zavrnitev interne pritožbe. Vendar preučitev prejšnjega tožbenega razloga dokazuje, da odločba o dodelitvi ene PTGD tožeči stranki vsebuje očitno napako pri presoji in krši člen 45 Kadrovskih predpisov, člen 6 SDI 45 in načelo upravičenosti do kariere. Iste nepravilnosti torej vplivajo na zavrnitev dodelitve PTP tožeči stranki.

307 Zato v obravnavanem primeru ni treba preučiti tožbenih razlogov, ki kritizirajo predvsem preučitev interne pritožbe tožeče stranke.

Tožbeni razlog zoper zavrnitev dodelitve PTDN tožeči stranki

308 Tožeča stranka izpodbija zavrnitev dodelitve PTDN, pri čemer se opira na neobstoj obrazložitve priporočil odbora za napredovanja, člen 45 Kadrovskih predpisov, člen 9 SDI 45, načelo enakega obravnavanja, očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil.

Neobstoj obrazložitve priporočil odbora za napredovanja

— Trditve strank

309 Tožeča stranka, ki ni dobila nobene PTDN, odboru za napredovanja uradnikov kategorije A očita, da ni obrazložil predlogov v zvezi s tem.

310 Komisija odgovarja, da pripravljalnega akta ni treba obrazložiti.

— Presoja Sodišča prve stopnje

311 Sodišče prve stopnje meni, da je trditev neutemeljena iz razlogov, navedenih v točkah 144 in 145 zgoraj.

Neobstoj izvajanja pooblastila OPI, podeljenega s členom 9 SDI 45

– Trditve strank

312 Tožeča stranka trdi, da naj bi OPI samo potrdil predloge paritetnega odbora in naj ne bi upošteval nalog vodje usposabljanja/predavatelja in zastopanja, ki jih je opravila.

313 Komisija odgovarja, da je OPI dejansko opravil primerjalno preučitev spisov uradnikov, ki bi lahko dobili DPPT, vendar se je na podlagi te preučitve odločil, da jih tožeči stranki ne dodeli. Dodaja, da ni OPI nič preprečevalo, da bi upošteval predloge odbora za napredovanja, kot je storil v obravnavanem primeru.

– Presoja Sodišča prve stopnje

314 Sodišče prve stopnje opozarja, da je v skladu s členom 9(3) SDI 45 dodelitev PTDN predmet predlogov v paritetni delovni skupini vsakega pristojnega odbora za napredovanja. Potem ko so ti odbori „potrdili“ te predloge, so bili ti predloženi v odločanje OPI.

315 OPI je odločil 20. novembra 2003. Dejstvo, da je v tem okviru kot svoja upošteval priporočila odborov za napredovanja, ni dovolj za dokaz, da naj ne bi dejansko izvajal svojih pristojnosti. OPI se namreč lahko strinja z ocenami odborov za napredovanja.

316 Vsekakor je tožeča stranka vložila pritožbo predvsem zoper odločbo, s katero ji je bila zavrnjena dodelitev PTDN. Vendar je OPI zavrnil pritožbo tožeče stranke z utemeljitvijo, ki dokazuje dejansko preučitev te kategorije točk. Opozoril je namreč, da so predavanja in druge dejavnosti, ki jih je navedla tožeča stranka, tesno povezane z naravo njenih nalog in področjem, ki ga je obravnavala v pravni službi. OPI je tudi opozoril, da je „skupina za preglednost“ pravne službe, v kateri je sodelovala tožeča stranka, neformalni organ. Zato je menil, da tega odbora ni mogoče povezati s paritetnim odborom, ker je seznam dodatnih nalog, navedenih v Prilogi I k SDI 45, izčrpen. OPI je nazadnje ugotovil, da v KOP 2001-2002 tožeče stranke ni omenjena nobena dodatna naloga v rubriki ad hoc.

317 Zato trditev, ki se nanaša na dejstvo, da naj OPI dejansko ne bi izvajal svojih pristojnosti, ni utemeljena.

Neupoštevanje člena 9 SDI 45 s strani OPI

– Trditve strank

318 Tožeča stranka trdi, da zastopa uradnike razreda A 5 v skupini za preglednost v pravni službi. Prav tako naj bi vodila tečaje in predavanja zunaj institucije in za svoje sodelavce, in to poleg rednih nalog. Tožeča stranka sicer meni, da dejstvo, da je pridobila znanje, potrebno za te tečaje in predavanja, zaradi nalog, ki jih opravlja v pravni službi, ni pomembno. Nato očita pravni službi, da odboru za napredovanja ni sporočila zadevnih nalog, niti jih ni navedla v KOP 2001–2002. Nazadnje, tožeča stranka trdi, da naj bi uradniki dobili PTDN za dejavnosti, podobne njenim ali celo manj pomembne. Zahteva, naj Sodišče prve stopnje pozove Komisijo, da predloži

anonimni seznam uradnikov razreda A 5, ki so dobili PTDN za dejavnosti „vodje izobraževanja/predavatelja“ in zastopanja, z navedbo dejansko izvajanih dejavnosti. Zahteva tudi, da se Komisijo pozove, naj pojasni, zakaj naj te dejavnosti po predpostavki ne bi spadale na področje dejavnosti zainteresiranih oseb v instituciji.

319 Komisija poudarja, da ima OPI v okviru postopka napredovanja široko diskrecijsko pravico. Nato trdi, da je „skupina za preglednost“ pravne službe samo neformalni organ, ki ga ni mogoče enačiti z odbori, naštetimi v Prilogi I k SDI 45. Iz tega naj bi sledilo, da odbor za napredovanja uradnikov kategorije A ni imel pristojnosti za dodelitev PT tožeči stranki v priznanje tega sodelovanja. Nazadnje, tožeči stranki dejstvo, da je izvajala dejavnosti vodje izobraževanja/predavatelja, ne podeljuje pravice, da dobi PTDN. Omejeno število točk, ki se lahko dodelijo, naj bi pomenilo, da se lahko dodelijo samo najzaslužnejšim uradnikom na podlagi meril, navedenih v členu 9 SDI 45. Vendar dejstvo, da ima nek uradnik odlike, ne izključuje, da imajo drugi enake ali večje odlike.

– Presoja Sodišča prve stopnje

320 Sodišče prve stopnje opozarja, da je v členu 9(2) SDI 45 OPI podeljena široka diskrecijska pravica. Za dodelitev PTDN najprej določa tri merila. Ta se nanašajo na vprašanja, ali so se zadevne naloge opravljale v interesu institucije, ali so del opisa delovnega mesta zainteresirane osebe in ali so bile opravljene uspešno. Preverjanje vsakega od teh meril podeljuje OPI diskrecijsko pravico. V členu 9(2) SDI 45 je nato določena kvota točk, ki se razdelijo na podlagi števila uradnikov, ki lahko napredujejo. Razdelitev kvote na podlagi lestvic, določenih v Prilogi I k SDI 45 za različne tam navedene dejavnosti, vključuje tudi izbiro, ki temelji na oceni odlik, ki se lahko upoštevajo. Sodišče prve stopnje opozarja, da mora biti v tem okviru njegov

nadzor omejen na vprašanje, ali je uprava pri izvajanju diskrecijske pravice ostala v nespornih mejah in je ni očitno napačno uporabila (glej točko 291 zgoraj).

321 Najprej, kar zadeva dejavnosti, ki jih je tožeča stranka izvajala v „skupini za preglednost“, je treba opozoriti, da so v Prilogi I k SDI 45 izčrpno navedene dodatne naloge v interesu institucije, ki lahko upravičijo dodelitev PTDN na podlagi člena 9 SDI 45. Ker dejavnosti v skupini za preglednost niso navedene v Prilogi I k SDI 45, OPI ni niti nepravilno uporabil prava niti ni storil napake pri presoji, ko tožeči stranki ni dodelil nobene PTDN na podlagi njenega sodelovanja v navedeni skupini.

322 Nato, kar zadeva domnevne dejavnosti vodje izobraževanja/predavatelja, ki jih je opravljala tožeča stranka, je treba opozoriti, da se na podlagi takih dejavnosti v skladu s Prilogo I k SDI 45 lahko dodeli ena PTDN. Vendar je v opisu dela tožeče stranke omenjeno „obveščanje o [nekaterih] pravnih vidikih – notranje obveščanje“. Še več, v njenem KOP 2001–2002 je navedeno, da je zadolžena za „obveščanje Komisije in njenih služb o poteku spora in pravu Skupnosti [ter] širjenje znanja in izkušenj o pravu Skupnosti“. Iz tega sledi, da OPI ni nepravilno uporabil prava niti ni storil očitne napake pri presoji, ko je sklepal, da naj bi usposabljanja in predavanja tožeče stranke, namenjena sodelavcem, spadala med njene redne naloge. Zato je OPI upravičeno sklepal, da člen 9(2), drugi pododstavek, druga alinea, SDI 45 preprečuje, da se tožečo stranko nagradi z dodelitvijo ene PTDN.

323 Tožeča stranka se sklicuje tudi na zunanje dejavnosti. Gre za dve predavanji o konkurenčnem pravu Skupnosti in evropskem upravnem pravu, ki ju je imela na španskih univerzah, sodelovanje pri projektu pravnih raziskav na področju telekomunikacij na prošnjo italijanskih organov in objavo o storitvah splošnega gospodarskega pomena. Vendar tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, iz katerega bi bilo mogoče sklepati, da so bile te storitve opravljene „v interesu institucije“ v skladu s členom 9(2), drugi pododstavek, prva alinea, SDI 45. Še več, OPI je lahko v odločbi z dne 15. junija 2004 poudaril, da pravna služba ni navedla imena tožeče stranke na seznamu uradnikov, ki bi po njenem mnenju lahko dobili

PTDN. OPI je lahko tudi ugotovil, da pravna služba prav tako ni navedla zgoraj navedenih dejavnosti v KOP pod rubriko „Dodatne naloge“. Tožeča stranka očita to opustitev, vendar ta očitek ni dopusten, ker postavlja pod vprašaj KOP 2001–2002, ki se ni izpodbijal pravočasno. Tožeča stranka tudi trdi, da je zadevne naloge navedla v delu KOP, ki ga je morala sama izpolniti. Vendar ta navedba ni odločilna, saj je njen pogled na njene dejavnosti seveda subjektiven.

324 Nazadnje, zahtevi tožeče stranke, naj Komisija Sodišču prve stopnje predloži anonimni seznam uradnikov, ki so dobili PTDN, na katerem bi morale biti poleg tega navedene dejavnosti, na podlagi katerih naj bi se dodelile PTDN, in pojasnila, na podlagi katerih naj bi se za te dejavnosti štelo, da ne zadevajo rednih nalog zainteresiranih oseb, ni mogoče ugoditi. Tožeča stranka namreč ni dokazala, da dejavnosti, na podlagi katerih bi se po njenem mnenju morale dodeliti PTDN, izpolnjujejo vsa merila za upravičenost iz člena 9(2) SDI 45. Podredno ob domnevi, da bi ta ali oni uradnik dobil eno PTDN, ker je opravljal dejavnosti, ki izpolnjujejo merila iz člena 9(2) SDI 45, naj iz tega nikakor ne bi izhajalo, da bi bila odločba o nedodelitvi PTDN tožeči stranki nezakonita.

325 Iz tega sledi, da tožbeni razlog, ki se nanaša na člen 9 SDI 45, ni utemeljen.

Zloraba pooblastil

– Trditve strank

326 Tožeča stranka meni, da naj bi bila zaradi zlorabe pooblastil dodelitev PTDN napačna. Trdi, da so se naloge „vodje usposabljanja/predavatelja“ upoštevale samo

v posameznih primerih in poljubno, čeprav so v Prilogi I k SDI 45 razvrščene na četrto mesto od šestih v padajočem vrstnem redu. Ugotavlja tudi, da niso bile povzete v različici teh SDI iz leta 2004, ker naj bi bilo „mejo med dejavnostmi predavatelja ali vodje usposabljanja in običajno dejavnostjo uradnika […] težko opredeliti“.

327 Po mnenju tožene stranke ti odgovori na prejšnje dele tožbenega razloga kažejo, da so se dejavnosti vodje usposabljanja/predavatelja, ki jih je opravljala tožeča stranka, ustrezno upoštevale in da naj bi se PTDN dodelile v skladu z merili iz člena 9 SDI 45. Še več, dejstvo, da so bile zadevne dejavnosti črtane iz Priloge I k SDI 45 od leta 2004 zaradi težav pri uporabi tega merila, naj ne bi dokazovalo obstoja zlorabe pooblastil.

– Presoja Sodišča prve stopnje

328 Sodišče prve stopnje opozarja, da ima pojem zlorabe pooblastil točno določen obseg, ki se sklicuje na uporabo pooblastil upravnega organa za drug namen in ne za tistega, za katerega so mu bila podeljena. Odločba pomeni zlorabo pooblastil samo, če se na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih dokazov zdi, da je bila sprejeta za druge namene in ne za tiste, ki jih navaja (sodba Sodišča z dne 5. junija 2003 v zadevi O'Hannrachain proti Parlamentu, C-121/01 P, Recueil, str. I-5539, točka 46; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 11. junija 1996 v zadevi Anacoreta Correia proti Komisiji, T-118/95, RecFP, str. I-A-283 in II-835, točka 25, in z dne 14. oktobra 2004 v zadevi Sandini proti Sodišču, T-389/02, ZOdl. JU, str. I-A-295 in II-1339, točka 123).

329 Zloraba pooblastil je tako samostojni razlog za razglasitev ničnosti, ki ga ni mogoče izpeljati iz napake pri uporabi člena 9 in Priloge I k SDI 45. Poleg tega preučitev

prejšnjih trditev dokazuje, da se je člen 9 SDI 45 uporabljal pravilno. Poleg tega dejstvo, da so bile dejavnosti vodje usposabljanja/predavatelja črtane iz Priloge I k SDI 45 od napredovalnega obdobja 2004, ne dokazuje, da naj bi zavrnitev dodelitve PTDN tožeči stranki v napredovalnem obdobju 2003 imela skriti cilj, niti splošneje, da naj bi se določbe v tej rubriki zanjo uporabljale nepravilno.

330 Trditev torej ni utemeljena. To posledično velja za celoten tožbeni razlog, naravnan zoper odločbo, da se tožeči stranki ne dodeli nobena PTDN.

Tožbeni razlog zoper zavrnitev dodelitve PPTON tožeči stranki

Trditve strank

331 Tožeča stranka trdi, da odločba odbora za napredovanja uradnikov kategorije A o dodelitvi PPTON ni obrazložena. Prav tako naj ne bi bila obrazložena tudi odločba OPI o njeni pritožbi.

332 Komisija odgovarja, da pripravljalnega akta ni treba obrazložiti in da so pojasnila, navedena v zavrnitvi pritožbe tožeče stranke, zadostna.

Presoja Sodišča prve stopnje

333 Sodišče prve stopnje opozarja, da je edina pristojnost odborov za imenovanja predlaganje dodelitve PPTON (glej točko 84 zgoraj). Ti odbori niso dolžni obrazložiti predlogov iz razlogov, ki so bili predstavljeni že v točki 143 in naslednjih. Tožeča stranka poleg tega ne more očitati OPI, da v odločbi z dne 15. junija 2004 ni utemeljil, zakaj ji je bila zavrnjena dodelitev PPTON. V pritožbi namreč ni trdila, da bi se ji take točke morale dodeliti, niti ni navedla nobene podrobne trditve v zvezi s tem. Poleg tega odločba OPI vsebuje obrazložitev izvajanja prehodnih določb. Nazadnje, v *Upravnih obvestilih* št. 34-2003 je že bilo navedeno, da bodo „odbori za napredovanja […] lahko predlagali dodelitev največ 2 točk uradnikom, katerih položaj to upravičuje“, v *Upravnih obvestilih* št. 82-2003 pa so bili navedeni glavni primeri, ki so razlog za njihovo dodelitev.

334 Tožbeni razlog zato ni utemeljen.

Tožbeni razlog zoper seznam uradnikov, ki napredujejo

Trditve strank

335 Ne glede na tožbene razloge, s katerimi se izpodbija zakonitost pripravljalnih aktov, ki lahko vplivajo na zakonitost seznama uradnikov, ki napredujejo, tožeča stranka neposredno kritizira tudi njegovo veljavnost. Trdi, da naj OPI ne bi primerjal odlik kandidatov, ko je odločal o napredovanjih, in da je samo potrdil seznam zaslužnih uradnikov, ki ga je pripravil odbor za napredovanja.

336 Komisija meni, da ni prepovedano, da OPI upošteva predloge odborov za napredovanja, in da tožeča stranka ne dokazuje, da naj OPI ne bi dejansko izvajal svoje diskrecijske pravice.

Presoja Sodišča prve stopnje

337 Sodišče prve stopnje opozarja, da je ta odbor 13. novembra 2003 sprejel seznam zaslužnih uradnikov iz člena 10 SDI 45 na podlagi seznama, objavljenega 7. julija 2003, in predlogov o dodelitvi PTDN, PTP in PPTON. OPI je 20. novembra v skladu s temi predlogi sprejel seznam uradnikov, ki napredujejo. Vendar merila za dodelitev TDU in PT in tudi postopki, uvedeni s SDI 43 in SDI 45, opredmetijo oceno odlik in zmanjšujejo dejavnike, ki spodbujajo OPI, da se oddalji od predlogov odborov za napredovanja.

338 Vsekakor zbližanje stališč odbora za napredovanja uradnikov kategorije A in OPI ne zadostuje za ugotovitev, da ta v resnici ni izvajal svojih pristojnosti.

339 Tožbeni razlog zato ni utemeljen.

4. *Obseg razglasitve ničnosti*

340 Sodišče prve stopnje je ugotovilo utemeljenost očitkov zoper odločbo o dodelitvi samo ene PTGD tožeči stranki (točka 286 in naslednje zgoraj). Tako ugotovljene nepravilnosti vplivajo na odločbo, da se ji skupno dodeli samo 20 točk za napredovanje.

341 Vendar je treba preučiti, ali te nepravilnosti vplivajo tudi na seznam uradnikov, ki so napredovali v razred A 4 v napredovalnem obdobju 2003, ali na zavrnitev vpisa imena tožeče stranke na ta seznam.

342 Odgovor na to vprašanje je odvisen od tega, ali bi ukrepi, ki naj bi jih Komisija sprejela za odpravo zgoraj navedenih nepravilnosti, lahko povzročili, da bi tožeča stranka dosegla prag za napredovanje, ki je bil v *Upravnih obvestilih* št. 69-2003 za obdobje 2003 določen na 31 točk.

343 V obravnavanem primeru je tožeča stranka dobila 16 TDU in 3 PPTGD. Lahko bi dobila tudi do 10 PPTGD na podlagi člena 6(4)(a) SDI 45. Nazadnje, iz člena 13(2) SDI 45 izhaja, da lahko OPI na podlagi pritožbe dodeli „dodatne“ PTP „(zunaj kvote za generalni direktorat)“. Komisija je v odgovorih na vprašanja Sodišča prve stopnje pojasnila, da je „taka pritožba dopustna […], čeprav bi zadevni generalni direktorat dodelil 10 [PTGD] zadevnemu uradniku, torej največje možno število točk“. Poleg tega je trdila, da se PTP lahko dodeljujejo „brez omejitev“. Ta razlaga je v skladu s prevladujočo vlogo, ki je s členom 45 Kadrovskih predpisov podeljena OPI za ocenjevanje odlik uradnikov za morebitno napredovanje. Poleg tega pojasnjuje omejeni vpliv ciljnega povprečja in njegove kazni, predvidenih v členu 6(1) SDI 45 in *Upravnih obvestilih* št. 99-2002, na diskrecijsko pravico organa (točka 168 in naslednje zgoraj).

344 V teh okoliščinah ni mogoče izključiti, da lahko tožeča stranka doseže zgoraj navedeni prag za napredovanje.

345 Iz tega sledi, da je treba razglasiti ničnost odločb z dne 20. novembra 2003, s katerimi je OPI po eni strani za skupno število točk za napredovanje, dodeljenih tožeči strani v napredovalnem obdobju 2003, določil 20 točk in po drugi strani zavrnil vpis njenega imena na seznam uradnikov, ki napredujejo v razred A 4.

346 Tožeča stranka vseeno predlaga, da se v celoti razveljavita seznam zaslužnih uradnikov razreda A 5 in seznam uradnikov, ki napredujejo v razred A 4. Trdi, da v nasprotju s prejšnjim sistemom odločbe, sprejete v napredovalnem obdobju 2003, učinkujejo še po izteku tega sistema zaradi sistema seštevanja točk za napredovanje. Trdi tudi, da naj bi ugovori nezakonitosti, ki jih je navedla zoper SDI 43 in SDI 45 ter neobstoj pripravljalnih aktov in primerjave odlik vplivali na celoten postopek in vse uradnike, ki jih ta postopek zadeva.

347 Vendar iz točke 87 in naslednjih zgoraj izhaja, da je seznam zaslužnih uradnikov iz člena 10 SDI 45 pripravljalni akt, ki ga kot takega ni mogoče razveljaviti.

348 Poleg tega iz preučitve Sodišča prve stopnje v točkah od 125 do 256 zgoraj izhaja, da prizadevanje tožeče stranke za razveljavitev celotnega seznama uradnikov, ki napredujejo, zaradi nezakonitosti SDI 43 in SDI 45 ali neobstoja pripravljalnih aktov v vsakem primeru temelji na napačni predpostavki, ker ugovori nezakonitosti in zadevni tožbeni razlog niso utemeljeni.

349 Nazadnje, razveljavitev celotnega seznama uradnikov, ki napredujejo, ki vsebuje imena 141 uradnikov, bi bila pretirana kazen (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 5. junija 1980 v zadevi Oberthür proti Komisiji, 24/79, Recueil, str. 1743, točka 13; sodbe Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1992 v zadevi Barbi proti Komisiji, T-68/91, Recueil, str. II-2127, točka 36; zgoraj v točki 220 navedeno sodbo Rasmussen proti Komisiji, točka 52, in sodbo z dne 6. julija 2004 v zadevi Huygens proti Komisiji, T-281/01, ZOdl., JU, str. I-A-203 in II-903, točka 141). Te presoje ne izpodbija sicer običajno dejstvo, da odločbe, sprejete v spornem napredovalnem obdobju, ne prenehajo veljati po izteku tega obdobja, ker bi tožeča stranka v prihodnosti lahko tekmovala z uradniki, katerih napredovanje ni bilo razveljavljeno.

Ukrepi procesnega vodstva

350 Tožeča stranka zahteva od Sodišča prve stopnje, naj odredi več ukrepov procesnega vodstva.

351 Prvič, od Sodišča prve stopnje zahteva, naj „pozove toženo stranko, da predloži anonimne podatke o PPT, TDU in PTGD, dodeljenih vsakemu uradniku razreda A 5 v pravni službi“. Sodišče prve stopnje meni, da je ta ukrep nekoristen zaradi ugotovitev, predstavljenih v točki 296 zgoraj.

352 Drugič, tožeča stranka zahteva od Sodišča prve stopnje, naj „pozove toženo stranko, da predloži predlog o dodelitvi PTGD tožeči stranki, ki bi ga moral pripraviti Santaolalla Gadea, direktor tožeče stranke, ali kateri koli dokument, ki omenja tak predlog“. Sodišče prve stopnje je ta ukrep odredilo med postopkom.

353 Tretjič, tožeča stranka zahteva od Sodišča prve stopnje, naj „pozove toženo stranko, da predloži anonimni seznam uradnikov razreda A 5, ki so dobili točke za dejavnosti vodij usposabljanja/predavateljev, v katerem bodo navedene izvedene dejavnosti in bo pojasnjeno, zakaj te dejavnosti ne spadajo na področje dejavnosti teh uradnikov v instituciji“. Tej zahtevi ni treba ugoditi iz razlogov, navedenih v točki 324 zgoraj.

Stroški

354 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožena stranka ni uspela, se ji naloži plačilo vseh stroškov v skladu s predlogi tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Odločba Komisije, da se tožeči stranki dodeli skupno 20 točk za napredovanje, in odločba o zavrnitvi vpisa njenega imena na seznam uradnikov, ki v napredovalnem obdobju 2003 napredujejo v razred A4, se razveljavita.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. Komisiji se naloži plačilo stroškov.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 19. oktobra 2006.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Vilaras

Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 4150

Dejansko stanje in postopek ..... II - 4160

Predlogi strank ..... II - 4163

Dopustnost ..... II - 4165

1. Sistem napredovanja ..... II - 4166

2. Potek postopka napredovanja ..... II - 4168

3. Akt, ki posega v položaj ..... II - 4175

4. Roki za pritožbe ..... II - 4179

Temelj ..... II - 4185

1. Ugovori nezakonitosti nekaterih določb SDI 43 in SDI 45 ..... II - 4185

Prvi ugovor zakonitosti zoper člen 2 SDI 43 in člene 3, 6, 7, 9, 10, 12 in 13 SDI 45 ..... II - 4186

Domnevno neodločilna narava TDU ..... II - 4186

– Trditve strank ..... II - 4186

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4187

Neobstoj obrazložitve ..... II - 4190

– Trditve strank ..... II - 4190

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4190

Neupoštevanje člena 26 Kadrovskih predpisov in pravic do obrambe v SDI 45 ..... II - 4192

– Trditve strank ..... II - 4192

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4193

Učinkovitost pritožb na podlagi člena 13 SDI 45 ..... II - 4194

– Trditve strank ..... II - 4194

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4195

Kršitev načela dobrega upravljanja ter pravice do nepristranskega in poštenega postopka ..... II - 4195

Drugi ugovor nezakonitosti zoper člena 6 in 7 SDI 45 v povezavi z Upravnimi obvestili št. 99-2002, v katerih naj bi bilo določeno ciljno povprečje, ki omejuje diskrecijsko pravico generalnih direktoratov ..... II - 4196

Trditve strank ..... II - 4196

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4197

Tretji ugovor nezakonitosti zoper člen 12 SDI 45, ki naj bi prevelik pomen pripisoval delovni dobi, bil nenatančen in naj ne bi upošteval pristojnosti OPI II - 4204

Prehodna narava člena 12 SDI 45 ..... II - 4204

– Trditve strank ..... II - 4204

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4205

Domnevni odločilni pomen, ki ga PPT dajejo delovni dobi v razredu ..... II - 4205

– Trditve strank ..... II - 4205

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4207

Nepristojnost odborov za napredovanja za dodelitev PPTON ..... II - 4212

– Trditve strank ..... II - 4212

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4213

Četrti ugovor nezakonitosti zoper člen 9 in Prilogo I, točke 1, 2, 3, 5 in 6, k SDI 45, ki naj bi vodili do precenitve nekaterih storitev ..... II - 4213

Trditve strank ..... II - 4213

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4214

Peti ugovor nezakonitosti zoper člen 7(2) SDI 45, ki naj bi bil diskriminatoren II - 4217

Trditve strank ..... II - 4217

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4218

2. Tožbeni razlog, ki izhaja iz neobstoja odločb o internih pritožbah ter dodelitvi PTDN, PPTON in DPPT ..... II - 4219

3. Tožbeni razlogi: nezakonitost izvajanja SDI 45 ..... II - 4222

Tožbeni razlogi, s katerimi se izpodbija odločba o dodelitvi samo ene PTGD tožeči stranki ..... II - 4223

Kršitev obveznosti obrazložitve ..... II - 4223

– Trditve strank ..... II - 4223

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4224

Neupoštevanje člena 45 Kadrovskih predpisov, členov 6 in 13 SDI 45 in načela upravičenosti do kariere ter očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil ..... II - 4227

– Trditve strank ..... II - 4227

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4229

Tožbeni razlog, s katerim se izpodbija zakonitost odločbe, da se tožeči stranki ne dodeli nobena PTP ..... II - 4235

Tožbeni razlog zoper zavrnitev dodelitve PTDN tožeči stranki ..... II - 4236

Neobstoj obrazložitve priporočil odbora za napredovanja ..... II - 4236

– Trditve strank ..... II - 4236

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4236

Neobstoj izvajanja pooblastila OPI, podeljenega s členom 9 SDI 45 ..... II - 4237

– Trditve strank ..... II - 4237

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4237

Neupoštevanje člena 9 SDI 45 s strani OPI ..... II - 4238

– Trditve strank ..... II - 4238

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4239

Zloraba pooblastil ..... II - 4241

– Trditve strank ..... II - 4241

– Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4242

Tožbeni razlog zoper zavrnitev dodelitve PPTON tožeči stranki ..... II - 4243

Trditve strank ..... II - 4243

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4244

Tožbeni razlog zoper seznam uradnikov, ki napredujejo ..... II - 4244

Trditve strank ..... II - 4244

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 4245

4. Obseg razglasitve ničnosti ..... II - 4245

Ukrepi procesnega vodstva ..... II - 4248

Stroški ..... II - 4249